

செ. டயாக்நாதன்

அகதியன் முகம்

462167

AKA 13710 MURAM

சுவாமிநாதர் கவிதாச்சாலை

செ. யோகநாதன்

செ. யோகநாதன்

அகதியின் முகம்

சத்யபாரதி பதிப்பகம்

462167

என் பெற்றோர்களின் நினைவுக்கு

நூலாமைதி .சி

விற்பனை உரிமை

காந்தளகம்

4, முதல்மாடி, ரகிசா கட்டிடம்,
834, அண்ணாசாலை, சென்னை-600 002.

தொலைபேசி : 83 45 05.

- 'அகதியின் முகம்' (இரண்டு குறுநாவல்கள்)
செ. யோகநாதன் உரிமை: ஜெயபாரதி யோகநாதன்
 சத்யபாரதி பதிப்பகம் சென்னை-600 024.
 முதற்பதிப்பு : 9-9-1991 இந்த இரண்டாம்
பதிப்பு 9-9-1992 அச்சு : சித்ரா பிரிண்டோ கிராபி
சென்னை.14. பக்கங்கள் : 92
 விலை பதினான்கு ரூபாய்.

‘சிறந்த இரண்டு குறுநாவல்கள் அடங்கியுள்ள ‘அகதியின் முகம்’ தொகுதியின் இரண்டாவது பதிப்பை வெளியிடுவதில் நாங்கள் மிகவும் பெருமை கொள்ளுகின்றோம்.

‘சின்னஞ் சிறுமலர் மழையினில் நனைந்து’ என்ற குறுநாவல் ‘சுபமங்களா’வில் வெளியாகியது. ‘அகதியின் முகம்’, அக்னி-கணையாழி 1991 குறுநாவல் போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்று, கணையாழி இதழில் வெளியாகிற்று. இந்த இரண்டு குறுநாவல்களும் ஈழ அகதிகளின் துயர் நிறைந்த, ஆனால் தன்னம்பிக்கையும் தளரா உள்ளமும் நிறைந்த வாழ்வினை மனதை நெகிழும் விதத்தில் ஆனால் உணர்ச்சி வசப்படாது உண்மையாகச் சொல்லுகின்ற உண்மைக் கதைகள். அண்மைக்காலத் தமிழிலக்கியத்திற்கு நல்ல வரவாகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிற கதைகள்.

இந்தத் தொகுதி வெளியாகத் தூண்டு கோலாக அமைந்த பாரிஸ் சி. சந்திரகுமாருக்கு எமது நன்றிகள் என்றும் உரியன.

சென்னை,
9-9-1992

—பதிப்பாளர்

செ. யோகநாதனின் புதிய நூல்கள்

நாவல்கள்

அசுரவித்து

கானாள்

அசமுகி

உதுரன்

தனிமை கண்டதுண்டு

கிட்டி

சிறுகதை

ஒரு சொல்

குறுநாவல்

காற்றும் சுழிமாறும்

கட்டுரை

பெண்களும் சினிமாவும்

இன்றும் கேட்கும் குரல் : விபுலானந்தர்

குழந்தை இலக்கியம்

எல்லோரும் நண்பர்களே

அன்பு மலர்

சின்னஞ் சிறு மலர் மழையினில் நனைந்து...

கண்ணுக்கெட்டிய வரை பூக்கள், விதம் விதமாக, விசித்திர வடிவங்களாக இதழ் மலர்த்தி எதற்கோ கெஞ்சுகிறாற்போன்ற பூக்கள். வண்ணத்துப் பூச்சிகளுக்கென வலை வீசி நிற்கிறாற் போன்ற பூக்கள். இலைகளே தெரியாமல் நிறைந்து மலர்ந்து படலமாக நிலத்தைக் கவிந்திருக்கின்ற பூக்கள். பெரிய கடலொன்று நுரைசீற விரிந்திருக்கிறாற்போன்ற பூக்கள். அந்தப் பூக் கூட்டத்தின்நடுவே தன்னந்தனியாக நிற்கின்ற மனோகரி. பூங்குவியலின் நடுவேயும் தனிமை அச்சந் தருகிறது. மனோகரிக்கு மனம் மெல்லமெல்ல அச்சம் கொள்கிறது. திரும்புகிற இடமெல்லாம் மௌனம் சுமந்திருக்கிற பூக்களைப்பார்க்கையிலே தனிமை அவளின் தோளில்வந்து பளீரென அறைகிறது. நிமிர்ந்து வானத்தைப் பார்த்தாள், சுத்த

மாய் கழுவித் துடைத்த நிர்மலமான வானம். சொல்லப் போனால் எதுவுமற்ற வானம். கண்களைச் சூசச்செய்கிற பளிர்ரென்ற வானம். பார்த்துக் கொண்டு நின்றவளின் கண்களிலே பயம் வந்து கவிகிறது. முகம் அவளையறியாமலே பதைபதைத்து சதைகள் வலிக்கின்றன. அடிவானத்தில் சர்ரென்று முளைத்து வேகமாக வருகிற ஹெலிகாப்டர் மினுமினுத்து உறுமலுடன் அவளைக் குறிவைத்து வருகிறது. மனோகரிக்கு உடல் நடுங்கிற்று. பம்மென வேர்த்தது. இந்தப் பூங்காட்டில் அவள் எங்கே ஓட முடியும்? எவ்விதம் தப்பிக்க இயலும்? ஹெலிகாப்டர் அவளின் தலைமீது குண்டுகளை வீசலாம். குண்டுகளுக்கு தப்பினால் ஹெலிகாப்டரிலிருந்தே 'மெஷின்கள்' அவளை சல்லடையாய் துளைத்து இரத்த வெள்ளத்தில் மிதக்கச் செய்யலாம். மனோகரி, வயது தெரிந்த நாளிலிருந்து எதற்கும் அஞ்சியதில்லை. அழுததும் இல்லை. தலைக்கு மேலே மரணம் சுருக்குக் கயிற்றை வீசி நிற்கிற இந்தக் கணத்திலும் அவள் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு நிமிர்ந்தாள். நிமிர்ந்தவளை நோக்கி தீப்பிழம்பாய் வெடித்துச் சிதறிய பொறி ஒன்று...

திடுக்கிட்டாள். உடல் மெல்ல நடுங்கிற்று. கண்களை விழித்தாள். எதிரே புன்னகையோடு பரதன்.

“மனோ, கனவு கண்டியா?”

மனோகரிக்கு அவளையறியாத வெட்கம் உண்டாயிற்று. யாரும் பார்க்கவில்லை. நேரத்தைப் பார்த்தாள். பன்னிரெண்டரை மணி. நூல் நிலையம் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. தனித்தனி மேஜை. கதிரை. ஜன்னலோரம். மரங்கள். சாமரையாய் வீசுகிற காற்று கண்களை அயரவைத்து விட்டது.

“என்ன கனவு கண்டே?”

கண்கள் மின்னக் கேட்டான் பரதன். சொன்னாள்.

“ஊரைப் பற்றி நினைத்திருக்கிறே. அடிமனதிலே புதைச்சிருக்கிற விஷயந்தானே கனவாக வெளிப்படுத்துது. பிராய்டு தியரி...டிரீம்ஸ் அன்ட் ரைட் மயர்ஸ் படிச்சிருக்கியா?”

அவள் தாபமாக அவனைப் பார்த்தாள்.

“என்னவோ தெரியல்லை. மனம் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கு. நீங்க காலையிலேயே வந்திருக்கலாந்தானே...?”

பரதன் வாத்தலயத்தோடு அவனைப் பார்த்தான்;

“இல்லைடா, வரத்தான் புறப்பட்டேன். ஆனா பாதியிலேயே நின்னுட்டேன். உன் படிப்பை ‘டிஸ்டர்ப்’ பண்ண வேணாமனு தோணிச்சு...வெளியே போயிடலாம் வா...”

மனோகரி எழுந்து முன்னே நடந்தாள்.

கன்னிமேரா நூலகந்தாண்டி, மியூசியத்தின் முன்புறக் கட்டிடப் படிகளில் இருவரும் சென்று உட்கார்ந்து கொண்டனர்.

மனோகரி மௌனமாக அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். பரதன், தனது சட்டைப் பையிலிருந்து சாக்லெட்டை எடுத்து அவளின் கையிலே கொடுத்தான். அவள் வாங்கிக் கொண்டு, “வர்ற புதன்கிழமை அப்பா இங்கே வருகிறார்” என்றாள். பரதன், தன் திகைப்பை மறைத்துக் கொண்டு, “நேற்று ஊர்லையிருந்து கடிதம் வந்ததா?” என்றான்.

மனோகரி தலையை அசைத்தாள்.

“அப்போ நான் உன்னை அடிக்கடி சந்திக்க முடியாது. உன்னோட அப்பா உன்னை நிழல் போடத் தொடர்வாரே...”

பரதன் சொன்னதைக் கவனிக்காமலே, மனோகரி சொன்னாள்: “அவரைப்போல வேறு ஒரு அப்பா உலகில் இருக்க முடியாது. அன்பான அப்பா...” பரதன் அவளை வெறுமையாகப் பார்த்தான்.

“மனோ... நம்ம விஷயத்தை அவர்கிட்ட சொல்லு வியா?”

மனோகரி புன்னகையோடு சொன்னாள்: “நான் எந்த விஷயத்தையும் அப்பாவிடம் மறைத்ததில்லை. நிச்சயமாக கதைப்பேன்...”

“உண்மையாகவா?”

“உண்மையாகத்தான்” என்றாள் மனோகரி கண்களை சிமிட்டிக் கொண்டே. மற்ற நேரங்களில் என்றால் அவள் அப்படிக்கண்களைச் சிமிட்டுகையில் அவன் ஆசையோடு அவளைப் பார்ப்பான். அந்த வசீகரம் இளமையின் கனவாய் விரிந்து அவனை ஆட்படுத்திக் கொள்ளும். அவளின் கன்னத்தை நிமிண்டி, கைகளைப் பற்றிடத் துடிக்கும்.

“பயமாயிருக்கா?” என்றாள் மனோகரி, அவனது கன்னத்தில் செல்லமாகத் தட்டியவாறே. பின்னர் தன் கையிலிருந்த சாக்லெட்டை கடித்து அதிலே ஒரு பாதியை அவனது கையிலே கொடுத்தாள்.

“அப்பாவை நான் பார்த்து ஒரு வருஷம்... அப்பா, என்னுடைய எந்த ஆசையையும் மறுத்துச் சொன்ன தில்லை...”

“ஆனால் இது...”—இழுத்தான் பரதன்: “உனக்கு இந்த விஷயத்தை தைரியமாக உன் அப்பாகிட்ட சொல்ல முடியுமா?...”

“முடியும்” என்றாள் சர்வ சாதாரணமாக மனோகரி

“அப்பா என்னை ஒரு சினேகிதி போலதான் நடத்து வார். என்னை இப்படி ஆளாக்கினதும் அவர்தான்” மனோகரி மௌனமாயிருந்தாள். அவளைத் தாண்டிப் போய் அச்சமின்றி ஒருகணம் நின்ற அணில், சரக்கென்று கீழேயுள்ள சருகுகளில் குதித்தது.

“சாக்லெட் நல்லாயிருக்கா?” என்றான் பரதன்.

“அப்பாதான் எனக்கு புத்தகங்கள் படிக்கிற பழக் கத்தை உண்டாக்கினவர். அந்தப்பழக்கம் மட்டும் எனக்கு இல்லாம இருந்திருந்தால் பைத்தியம் பிடிச்சுப்போயிருக் கும். தமிழ்நாட்டுக்கு நான் வந்த புதிசில் தனிமையும், ஊரைப் பிரிஞ்சு வந்த ஏக்கமும் என்னை அப்பிடிப் போட்டு உலுப்பிச்சது...” மனோகரி பெரு மூச்செறிந் தாள்.

“வாழ்க்கை என்ன மாதிரி ஆகிப்போச்சது... நான் பிறந்து வளர்ந்த வீட்டை, சினேகிதிகளை, சொந்தக் காரரை எல்லாம் அடிக்கடி யோசிச்சுப் பார்ப்பேன். அப்போ மனது கலங்கிப் போயிடும்... சொல்லத் தெரி யாத வெறுமையும், விரக்தியும் உண்டாகும். மற்றவங்க ளெல்லாம் கஷ்டப்பட, நான் மட்டும் அதுக்கு தப்பி ஓடி வந்து சொகுசாயிருக்கிற மாதிரி குற்ற உணர்வு என்னைப் போட்டு வறுத்தெடுக்கும்...”

அவள் பேசுவதை மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண் டிருந்தான் பரதன். மனதைப்போல அவளின் முகத்திலும் சொல்லுக்குள் வராத ஏக்கம் படரத் தொடங்கியிருந்தது. இனந்தெரியாததோர் பயம், மெல்லென பரதனுள் உண்டாயிற்று. சட்டென்று அவள் தன்னை விட்டு வெகு தூரம் விலகிவிட்டாற் போல அவன் உணர்ந்தான்.

“மனோ, என்ன திடரென இப்படிப் பேசறே...”

மனோகரியை அந்த வார்த்தைகள் சட்டென்று கையைப் பிடித்து நிறுத்தினாற்போல அவனைப் பார்த்தாள்.

“இல்லை...அப்பா வர்றதா நினைச்சதும் ஊர் நினை வெல்லாம் மனதிலை வந்தது...”

“உன் ஊரைப்பற்றிப் பேச்சு வந்தாலே நீ ஏன் இப்படி மாறிப் போயிடறே? எனக்குப் பயமே வந்திடுது...”

மனோகரி சலனமேதுமின்றி அவனைப் பார்த்தாள். பின்னர் எதுவுமே பேசாமல் தலைகுனிந்து கொண்டு தனக்குத்தானே சொல்வது போலக் கூறினாள்.

“எவ்வளவு கஷ்டமான வாழ்க்கை. மின்சாரமில்லாம நம்மால் ஒரு அஞ்சு நிமிஷம் கூட இருக்க முடியறதில்லை. அப்பிடி ஒரு வாழ்க்கையை கற்பனை செய்து பார்க்க முடியிறதில்லை. ஆனா மாசக் கணக்கிலை சுத்தமா மின்சாரம் இல்லாம, உணவுப் பண்டங்கள் இல்லாம, மருந்துவகைகள் கிடைக்காம வாழ்ற என்னுடையமக்கள்.. நினைக்கவே எல்லாமே வெறுத்துப்போயிடுது...”

பரதன் நெற்றிப் பொட்டில் பெருவிரலால் அழுத்தினான். குனிந்தபடி உட்கார்ந்திருக்கிற மனோகரியைப் பார்க்க அவனுக்கு மிக இரக்கமாயிருந்தது.

“சாந்தன் எப்படிப் படிப்பானோ? மெழுகுத்திரி, தீப் பெட்டி எல்லாமே தடை செய்யப்பட்ட பொருளாக, தமிழ்ப் பகுதிகளில் பிரகடனம் செய்யப்பட்டிருக்குது. மண்ணெண்ணை இருநூறு ரூபாவுக்கும் கிடையாதாம். சூரியனும், சந்திரனுந்தான் யாழ்ப்பாணத்து தமிழருக்கு இப்போ விளக்காக ஆகிப்போச்சு...”

ஊரில் இருக்கிறபோது ஆப்பிள் பழமென்றா எனக்கு உயிர். எங்க ஊரில் ஆப்பிள் இல்லை. இறக்குமதிதான். ஆனா இங்கே வந்து ஒரே ஒரு ஆப்பிள் தான் சாப்பிட்டிருக்கிறேன்...ஊரில் மரவெள்ளிக் கிழங்கையும், தாமரைக் கிழங்கையும், பப்பாசிக் காய்களையும் எல்லாரும் சாப்பிட்டு உயிரைக் கையில் பிடிச்சு வைச்சிருக்கிற போது, என்னால இதையெல்லாம் சாப்பிட மனம் வரேல்லை...வரமாட்டுது...”

“காப்பி சாப்பிடுவமா?”

பரதனின் குரலில் அவள் நிமிர்ந்தாள். அவள் முகம் வாடிப்போயிருந்தது. எழுந்து முன்னே நடந்த அவளைப் பின் தொடர்ந்து சென்றான் பரதன்.

“இது என் தாத்தா. சிதம்பரநாதன்னு பேரு. சுதந்திரப் போராட்ட வீரர். மகாத்மா காந்தி தமிழ் நாட்டுக்கு வாற போதெல்லாம் அவரோடயே நிழல் போலத் திரிவார். எழுத்தாளர் வ.ரா. வோடயும், பாரதியாரோடயும் நெருங்கிப் பழகினவர். பாரதி பாட்டை அவர் பாடக் கேட்கிற எவருக்கும் மெய் சிலிர்த்துப் போகும்...வேதாரண்யத்தில ராஜாஜி தலைமையிலை உப்புச் சத்தியாக்கிரகம் செய்தவர். ஆறு மாசம் அதுக்காக ஜெயில் வாசம். அதோ அந்தப் படத்தில் ராஜாஜிக்கு பக்கத்தில் நிக்கிறவர் அவர்தான்...”

பரதன் உற்சாகம் பொங்க சுவரில் தொங்கிய அந்தப் படங்களை மனோகரிக்கு காட்டிக் கொண்டிருந்தான். தனது தாத்தா பற்றிய குறிப்புகள், படங்களைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கையில் அவள் முகத்திலே எல்லை மீறிய பெருமிதம் தெரிந்தது.

“உங்க பாட்டியைப் பற்றி ஒரு தகவலும் இல்லையா?” என்று திடீரெனக் கேட்டாள் மனோகரி.

“அவங்களைப் பற்றி ஒரு சின்னத் தகவலைக்கூட நீங்க சொல்லவில்லையே...போட்டோ கூட ஒண்ணே ஒண்ணு தான் இருக்கு, அது ஏன்?”

பரதன் கணங்களிற்கு மௌனமானான்.

“அது ஒரு சோகமான கதை...”

“சொல்லுங்க” என்றாள் மனோகரி : “அந்த போட்டோவில் அவங்க பார்வை நெருப்பெரியிற மாதிரி இருக்கு. படிச்சவங்களா?”

“படிச்சவங்கதான். சமூகக் கட்டுப்பாட்டுகளையெல்லாம் மீறி அந்தக் காலத்திலேயே தாத்தாவை காதலிச்ச கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டாங்க. அதை தாத்தா வீட்ல ஒத்துக்கொள்ளல்ல. பாட்டியை தாத்தாவிடமிருந்து பிரிக்க எவ்வளவோ முயற்சி பண்ணினாங்க. ஆனா கடைசி வரை அவங்க ரெண்டு பேருமே அதுக்கு அசைஞ்சு கொடுக்கலே...”

பெருமூச்சோடு நிறுத்தினான் பரதன்.

“பிறகு?”

“பாட்டி, பாரதியாரோட வீட்டுக்கு அடிக்கடி போயிருக்கிறாங்க. செல்லம்மா பாரதியோட ரொம்ப சினேகிதமா இருந்தாங்கன்னு எங்கப்பா அடிக்கடி பெருமையாகச் சொல்லுவார்...”

“ஆனா எங்க உறவுக்காரங்க ஆருக்குமே பாட்டியைப் பிடிக்கல்ல. விஷமா வெறுத்தாங்க. ஒருமுறை தாத்தா வெளியூருக்கு அவசரமாகப் போயிருந்தார். பாட்டி வீட்டையே இருந்தாங்க. மூணு நாளைக்கப்புறம் தாத்தா வீட்டுக்கு திரும்பினாரு. அறை பூட்டியிருந்துச்சு. கதவை

உடைச்சுப் பார்த்தா பாட்டி ரத்த வெள்ளத்தில
கிடந்தாங்க...”

பரதனின் குரல் தளம்பிற்று.

“அப்போ பாட்டிக்கு இருபது வயது. அப்பா ரெண்டு வயசுக் குழந்தை...” கூறிவிட்டு சுவரில் தொங்கிய பாட்டியின் படத்தைப் பார்த்தான் பரதன். உண்மைதான், இந்த நிமிஷத்திலும் பாட்டியின் படம் உயிரோவியமாய், கண்களில் தீட்சண்யம் தீப்பிழம்பு போல உமிழ்ந்திருந்ததாக அவனுக்குத் தெரிந்தது.

“அப்பாவை, தாத்தாவோட தங்கச்சிதான் வளர்த்தாங்க. ஆனா தாத்தா அப்புறம் கல்யாணமே பண்ணிக் கல்ல. தாத்தாவை எவ்வளவோ தொந்தரவு பண்ணிப் பார்த்தாங்க. அவர் மறுத்திட்டாரு. இந்த ஜென்மத்துக்கு மட்டுமல்ல, ஜென்மம்னு ஒண்ணு இருந்தா இற்றைக்கும் ஏழேழு ஜென்மத்துக்கும் சுந்தரிதான் என் மனைவின்னு சொல்லிட்டாரு. அப்படியே கடைசிவரை வாழ்ந்தாரு. மரணப்படுக்கையில், நாக்கு விழுகிற சமயத்தில் அவரு உச்சரிச்சது சுந்தரின்ன பேரைத்தான். அதுதான் என் பாட்டி பேர்...”

மனோகரி கண்களில் துளிர்ந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டே உணர்ச்சி வசப்பட்டிருந்த பரதனைப் பார்த்தாள்.

“என்ன பெருமையான வாழ்க்கை. வாழ்ந்தா அது மாதிரித்தான் உன்னதமா வாழ்ணும்...”

பரதன் மனோகரியை நேராகப் பார்த்தான்.

“அப்பா சொல்லிச் சொல்லியே தாத்தாவும், பாட்டியும் என்னோட நெருங்கிப் பழகிக் கொண்டிருக்கிறவங்க மாதிரி

என் மனசில உணர்வு உண்டாயிடுச்சு. அவங்க உருவம் என் முன்னாலயே நிக்கிறமாதிரி அடிக்கடி பிரமை உண்டாகும்.”

சொல்லியவாறே வெகு ஜாக்கிரதையாக பாட்டியின் புகைப்படத்தை சுவரிலிருந்து கழற்றினான் பரதன்.

அந்தப் புகைப்படத்தை சில கணங்கள் பார்த்துவிட்டு, அதை மனோகரியிடம் கொடுத்தான் பரதன்,

“மனோ, நல்லாவே பார்த்துச் சொல்லணும். பாட்டி முகம் மாதிரி உள்ள இன்னொரு முகத்தை நீ அடையாளம் சொல்லுவியா?”

படியப்படிய வாரிவிட்ட கூந்தல், சின்ன நெற்றி, அடர்ந்த புருவம், ஜொலிக்கிற கண்கள், சின்ன மூக்கு, இரண்டும் ஒரே சீரான உதடுகள், சற்றுப் பொங்கிய கன்னங்கள்.

“தெரியல்லையே?”

“நல்லாப் பாரு...”

பார்த்தாள். பார்வை அந்த முகத்தை ஆழமாகத் தொட்டுத் தடவி அடையாளத்தைக் கண்டு கொண்டபோது உதடுகளில் புன்னகை மல்லிகை மொட்டாய் சட்டென மலர்ந்தது. தவிப்பும், பரவசமும் பொங்க நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்து, “பாட்டி என்னை விட அழகா, வசீகரமா, கம்பீரமா இருக்கிறாங்க. என்னைப் பார்த்து அவ சாயலென்று சொல்றீங்களே...” என்றாள் மனோகரி: “இந்தப் போட்டோ எடுத்தபோது பாட்டிக்கு பதினெட்டு பத்தொன்பது வயதிருக்கலாம். என் வயது...”

“ஆமாம். அவங்க கொலை செய்யப்படுறதுக்கு ஒரு வருஷத்துக்கு முந்தி எடுத்த போட்டோ, போட்டோ பிரேமலயே வருஷம் குறிச்சிருக்கிறாங்க...”

மனோகரி போட்டோவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“மனோ, உன்னைப் பார்த்த முதல் பார்வையிலேயே உன்னை எனக்கு பிடிச்சுப் போனதுக்கு இதுவே ஒரு காரணமென்னு நான் நினைக்கிறேன்...”

“அப்படியா?” என்றாள் மனோகரி. பின்னர் மௌனமாகி யோசனையில் ஆழ்ந்தாள். பரதன், அவளின் கண்களுக்கு எதிரே விரலைச் சொடுக்கினான்.

“என்ன யோசனை?”

மௌனமாக அவனைப் பார்த்தாள் மனோகரி. தன் மையாய் கதிர் வீசிற்று பார்வை.

“உங்க தாத்தா மாதிரி நீங்க என் கூட என்றுமே அன்பாக இருப்பீங்களா?”

“மனோ என்ன இது?”

“சொல்லுங்க?” — அவனைக் கண்களுள் பார்த்தாள் மனோகரி.

“நிச்சயமா...”

“பாருங்க, நான் உங்க தேசத்துப் பெண்ணில்லை. எனக்கு உங்க ஜாதியும்; உங்களுக்கு என் ஜாதியும் தெரியாது. ரெண்டு பேர் குடும்பத்துக்குமே எங்க விருப்பமோ ஆசையோ தெரியாது... இந்த நிலையிலேதான் நான் இதைக் கேட்கிறேன்...”

சட்டென்று கேட்டான் பரதன்: “மனோ, என் மேல் நீ சந்தேகப்படுறியா?”

“சந்தேகப்படல்லை. ஆனா மனசில ஒரு பயமிருக்கு அதை எப்படிச் சொல்வதென்று எனக்குத் தெரியல்லே...”

அதுவும் நீங்க உங்க பாட்டியைப் பற்றி கேட்ட பிறகு அந்தப் பயம் அதிகமாகுது..." என்றாள் அடங்கிய குரலில் மனோகரி.

"உங்க தாத்தா, பாட்டி பற்றித்தான் நீங்க அதிகமா சொல்லியிருக்கிறீங்க. உங்க அப்பா, அம்மா, அக்கா பற்றி எதுவுமே சொன்னதில்லை..."

"அப்பா கிளைமண்ட் கம்பனியில எம். டி. அம்மா லெக்சரர். அக்கா ஸ்டேட்சில், ஸ்காலர்ஷிப்ல படிக்கிறாங்க. அடுத்த வாரம் வந்திடுவாங்க. ரொம்ப பிராட்மெண்ட் ஆனவங்க..."

"என்னை ஒத்துக்கொள்ளுவாங்களா?"

"ஏன் அப்படிக்கேட்கிற. நீ படிச்சவ. அழகானவ... துணிச்சலானவ. இதைவிட வேறென்ன வேணும்?"

"இதெல்லாம் உங்க பாட்டியிடமும் இருந்த குணங்களில்லையா?"

"மனோ..." —பரதனின் குரலில் கோபம் அதிர்ந்தது,

"காம் டவுன் மை டியர். இந்த சமூகம் ஒரு பெண்ணிடம் படிப்பையும், அழகையும் மட்டுந்தானா கேட்கிறது? பணம் வேணாம்...?"

"மனோ, நீ ஏன் இப்படிப் பேசறே?"

"படபடக்காமல் சொல்லுங்க. நான் உங்களை நம்புறேன். ஆனா எங்க திருமணத்தை நானும் நீங்களும் மட்டுந்தீர்மானிக்கிறதா இருந்தா நான் இதெல்லாம் கேட்க மாட்டேன். ஆனா யதார்த்த நிலைமை அப்படி இல்லையே..."

வெறுமையாக அவளைப் பார்த்தான் பரதன்.

"எங்க திருமணத்தை உங்க குடும்பமும், என் குடும்பமும், அங்கீகரித்தாக வேணும். அல்லாவிட்டால் எல்லாச்

கூட்டுக்களையும் உடைத்துக் கொண்டு நாம தனியாக முடி வெடுக்கணும். அதுக்கும் நான் தயார். உங்களால் அது முடியுமா?”

மெளனமாயிருந்தான் பரதன்.

“சொல்லுங்க?”

“இப்போ இந்தப் பேச்சு வேணாண்டா...பிளீஸ் தலைவலிக்குது...”

மனோகரியின் முகம் சட்டென்ற மாறிற்று. தன்னுடைய சக மாணவி என்ற அறிமுகத்தோடு அவன் மனோகரியை தனது வீட்டிற்கு கூட்டிச் சென்றபோது அந்த வீட்டில் வேலைகாரப் பெண்கள் இருவர்மட்டுந்தான் இருந்தனர். அவர்கள் தமது வேலைகளில் மூழ்கியிருந்தனர்.

மெனமமாக உட்கார்ந்திருந்தாள் மனோகரி. உள்ளே போன அவன், சுருங்கிப் போயிருந்த அவளது முகத்தைப் பார்த்தான். பரபரக்கிற குரலில் பரிவுசேர, “மனோ, உனக்கு என்ன ஆச்சு?” என்றான். கோபத்தோடு பரதனைப் பார்த்தாள் அவள்.

“உங்க தாத்தாவுக்கு பிரச்சினைகளைப் பற்றிப் பேசினா தலைவலிக்குமா?”

பரதன் திகைத்துப்போனான். அவள் தொடர்ந்து அதே கோபத்தோடு, “நீங்க சொன்னது எனக்குப் பிடிக்கல்லை. பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுக்க வேணும். தட்டிக் கழிக்கிறவங்களை எனக்குப் பிடிக்காது. அவங்களில் நம்பிக்கையுமில்லை...”

பரிதாபமாக அவளைப் பார்த்தான் பரதன்.

“ஸாரிடா...”

“எதுக்கு?”

“நான் சொன்னதுக்கு...”

“என்ன சொன்னீங்க?”

“ஏன் இப்படி கோபமா பேசறே? கொஞ்சம் ‘ஸாப்டா’ இதைப் பேசலாமல்ல?”

மனோகரி அவனை நேருக்கு நேராகப் பார்த்தவாறு சில நிமிஷங்கள் பேசாதிருந்தாள்.

“ஜூஸ் தரட்டுமா?”

“வேணாம்...”

“எதுக்கு?”

“இஷ்டமில்லை...”

“ஏன்?”—குரலில் கனிவு நிறையக் கேட்டான் பரதன். அவளுக்கு அருகே உட்கார்ந்து கொண்டான்.

“ஏன் இஷ்டமில்லை?”

“பிடிக்கல்லை...”

“தோ...உன்னால் நானும் குடிக்காமல் இருக்கறேன. உனக்கு இரக்கமில்லையா?”

“நீங்க குடியுங்க...போங்க...”

“நீ குடிக்கணும்...”

“எதுக்கு நீங்க சினிமா டயலாக் பேசுறீங்க? எனக்கு அது பிடிக்காது...”

“என் பாட்டி இப்படிப் பேச மாட்டாங்க...”

புன்னகை முகத்தில் கோடிட அவனைப் பார்த்தாள் மனோகரி.

“மனோகரி, நீ ஏன் இப்பிடி மெலிஞ்சு போயிருக்கிறாய்?” என்று கேட்ட அப்பாவை, கண்களில் பனித்த கண்ணீரைத் துடைக்காமலே பார்த்தாள் மனோகரி,

அப்பா அவளின் கண்ணீரைப் பார்த்து விட்டார். மனதில் ரத்தம் சீறிற்று. ஆதரவோடு கண்களைத் துடைத்துவிட்டு, “குஞ்சு, எதுக்கு அழுகிறாய்?” என்று கேட்டார்.

“அழவேணும் போல இருந்துதப்பா...” என்றாள் அழுகையும் புன்னகையுமாய் மனோகரி.

“அதென்ன புதினமான அழுகை?”

“உங்களைப் பார்த்து ஒரு வருஷமாச்சு. வீட்டை விட்டு வந்து மூணு வருஷம்...”

பெருமூச்செறிந்தாள்.

“சாந்தன், அம்மா எப்பிடி இருக்கிறாங்க?”

“இருக்கிறாங்க...”

‘என்னப்பா ஒருமாதிரி சலிச்சுப் போய் சொல்றீங்க.’ அப்பாவை ஊடுருவிற்று அவளின் கேள்வி.

“அப்பிடியில்லை. பிரயாண அலுப்பு...”

“குளிக்கிறீங்களா?”

“பிறகு குளிக்கிறேன். படிப்பெல்லாம் எப்பிடி இருக்கு? இங்க சாப்பாடு எப்பிடி?”

‘இது நல்ல ஹாஸ்டல் அப்பா. வார்டன் நல்லவங்க. எனக்கு ஒரு கஷ்டமும் இல்லை...’

“சந்தோஷம் ..”

“அங்கத்தைய புதினங்களை சொல்லுங்க. இப்போ இங்கையுள்ள பத்திரிகைகளிலே இலங்கைச் செய்திகளே வாறதில்லை. முக்கால்வாசி எலெக்ஷன் செய்திகள்தான். இலங்கைப் பிரச்சினையையே இங்கே உள்ளவங்க மறந்திட்டாங்க...”

அப்பா புன்முறுவல் செய்தார்.

“தேர்தல் ஆர் வெற்றி பெறுவாங்களாம்?”

“எல்லாக் கூட்டங்களுக்கும் சனம் போகுது. அதை வைச்சு சொல்ல முடியாது. பத்திரிகைகள் தமக்குப் பிடிச்ச மாதிரி கருத்துக் கணிப்பு வெளியிடுது...”

சிறிது நேரம் யோசித்தாள் மனோகரி.

“நானும் ஒரு பத்திரிகை நடத்தின கருத்துக் கணிப்புக்கு ‘டேட்டா’ சேர்க்கப் போயிருந்தேன். நல்ல அனுபவமப்பா...” என்றாள் மனோகரி.

“பரவாயில்லையே” என்றார் அப்பா. “அதிவை என்ன முடிவு கிடைச்சது?”

“தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த வரை அ.தி.மு.க—காங்கிரஸ் ஆட்சி தான் வர வாய்ப்பிருக்கு. மத்தியிலே எந்தக் கட்சியும் தனிப்பெரும்பான்மை பெற முடியாததென்று கருத்துக் கணிப்புகள் சொல்லுது...”

“மத்தியிலே ஸ்திரமான ஆட்சி இல்லாட்டில் நமக்கு கஷ்டம் அதிகரிக்கும்...”

“எப்படி?”

“இலங்கை அரசு தன்னிஷ்டப்படி தமிழரை நசுக்க வாய்ப்பிருக்கு...”

சட்டென்ற கேட்டாள் மனோகரி.

“மின்சாரம் இல்லாமல் யாழ்ப்பாணத்துச் சனங்களால் எப்படியப்பா வாழ முடியுது!”

அப்பாவின் முகத்தில் கவலை வேகமாய் பரவிற்று. பெரு மூச்சுடன் அவளைப் பார்த்தார்.

“பத்து வருஷமா அவதியினுடைய உச்ச நிலையிலையே தமிழர் வாழுகிறாங்க. அரசாங்கம் அடிப்படைத் தேவைகள் எல்லாத்தையுமே நிறுத்தியிட்டுது. உணவு, உடை, மருந்து, அத்தியாவசியத் தேவை எல்லாமே தமிழருக்கு கிடைக்காத விஷயமாச்சு. மின்சாரமில்லாத நிலை. விவசாயம், மீன்பிடி, கைத் தொழில் எல்லாமே அழிஞ்சு போச்சு. கிட்டத்தட்ட நாங்க கற்காலத்திலை வாழுகிற மாதிரி ஆகிப்போச்சு...”

“எத்தனை நாளைக்கு இப்பிடி இருக்கப்போகுது? சனங்கள் களைச்சுப் போகமாட்டாங்களா?”

அப்பா உறுதியோடு பதில் சொன்னார்.

“அடக்குமுறைக்கு அஞ்சி நடுங்கி ஒரு தேசிய இனம் நசிஞ்சு போனதா வரலாறு இல்லை. மக்கள் என்றைக்கும் தோற்றுப் போனதில்லை. நியாயமான போராட்டங்கள் ஒரு நாளும் நின்று போனதில்லை...”

“எவ்வளவு இழப்பு... இந்த இழப்பெல்லாத்தையும் ஈடுசெய்து நாங்க தலைநிமிர முடியுமா அப்பா...” ஆர்வம் பொங்கிற்று மனோகரியின் குரலில்.

“நிச்சயமாக முடியும்...” என்றார் அப்பா. “யுத்தத்தில எரிஞ்சு போன ஜப்பான், ஏகாதிபத்திய வெறியில் கருகிப்

போன வியத்னாம் போன்ற நம் அயல்நாடுகள் சாம்பலில் இருந்து உயிர்த்தெழவில்லையா? குண்டுகளாலும் கந்தகத் தூளாலும், கிருமிக் குண்டுகளாலும் நாசமாக்கப்பட்ட நமது மண், மீண்டும் வெங்காயமும், புகையிலையும் மிளகாயும், பழவகையும் பயிராகிற பசுமையான பூமியாக மாறும். ஒரு லட்சம் புத்தகங்களோட எரிஞ்சு போன நூல் நிலையம் போல, நாங்க இன்னும் பல நூலகங்களை உண்டாக்குவோம். சுவடையில்லாமல் குண்டு வீச்சில் அழிஞ்சு போன கட்டிடங்களிருந்த இடத்தில் நவீன கட்டிடங்களை நாங்க கட்டுவம்... எல்லாத்தையும் விட உன்னதமான ஒரு புதுத் தலைமுறையை நமது பூமி காணப்போகுது..."

நிறுத்திவிட்டு அவளைப் பார்த்தபடி நிதானமாகக் கூறினார் அப்பா.

"என் காலத்துல என்னால இதைச் சாதிக்க முடியாமல் போயிடலாம். எனக்கு வயசாச்சு. நோயாளியாய் ஆகிப் போனேன். ஆனால் என் குடும்பத்திலயிருந்து இந்த லட்சியத்திற்காக நான் உன்னை அர்ப்பணம் செய்திருக்கிறேன் மனோ..."

அப்பாவின் குரல் லேசாகத் தளதளத்தது.

"அப்பா..." என்றாள் தன்னையறியாமல் மனோகரி.

"எதிர் காலத்தின் செழுமையான சமுதாயத்தை உருவாக்க உனது கல்வியையும், அறிவையும், உழைப்பையும் நீ பயன்படுத்த வேண்டுமென்று நான் ஆசைப்படுகிறேன். உன் அம்மாவின்னுடைய ஆசையும் துதான். விமானத் தாக்குதலுக்கும் குண்டு வீச்சுக்கும் நடுவிலேதான் நமது குழந்தைகள் இன்றைக்கு வாழுகின்றன. அவை அறிவின் செழுமையைப் பெற உங்களைப் போன்றவர்களைத் தான் எதிர்பார்த்திருக்கின்றன..."

மனோகரியின் உதடுகள் எதையோ சொல்லத் துடித்தன. ஆனால், தயங்கித் தவித்தன. மனதினுள் அலையலையாய் புரண்டு மடிந்தன அவளின் பல இறந்த கால நினைவுகள்.

“மனித வாழ்வு அவலங்கள் நிறைந்ததில்லை. எல்லா அவலங்களையும் மனிதன் புறந்தள்ளக்கூடியவன். இழப்புக்கும், தியாகங்களுக்கும் தயங்காத மனநிலை உள்ள ஒருவனை அவனது உயர்விலிருந்து எவராலுமே இழுத்து விழுத்த முடியாது...”

சொல்லிவிட்டு மனோகரியை பரிவோடு பார்த்தார் அப்பா.

“மனோ, நீ நேரத்தை வீணாக்காதவள்தான். ஆனால் இன்னும் நீ நிறையக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். கம்ப்யூட்டர் சயன்ஸ், வீடியோ, சினிமா, பிரிண்டிங் டெக்னாலஜி என்று எல்லாவற்றையும் கற்றுக் கொள். நமது தலைமுறைக்கு அதை நீ கற்றுத்தர வேண்டும்...”

அப்பா எழுந்து போனார். தனது பெரிய சூட்கேசைத் திறந்து ஒரு பொட்டலத்தைக் கொண்டு வந்தார்.

“உனக்குப்பிடித்த பாணிப்பனாட்டு. பனைமரத்திலை யிருந்து இப்போ முற்று முழுதான பலனை யாழ்ப்பாணச் சனங்கள் அனுபவிக்குது. அம்மா இதை உனக்கெண்டு பொத்திப் பொத்தி வைச்சிருந்தவ...”

மனோகரியின் முகம் சூரியகாந்தியாய் மலர்ந்தது.

“சாந்தனுக்கும் இது நல்ல விருப்பம். மிச்சமிவ்வாமல் தின்றிருப்பானே”

அப்பா பெருமூச்சு விட்டார்.

“சாந்தன் எனக்கு ஒன்றும் சொல்லி விடவில்லையோ?” என்று ஆசையாகக் கேட்டாள் மனோகரி.

அப்பா அவனை கருணை பொங்கப்பார்த்தார். லேசாக கண்கள் கலங்கி, அவளது தோளில் ஆதரவோடு தொட்டார்.

“அவன் உன்னிடம் உயிரையே வச்சிருந்தான்...” என்று கூறியவர் குரல் தழுதழுக்கச் சொன்னார்: “அவன் வயதுக்கு அவன் பெரிய அறிவாளி. துணிச்சல்காரன். அவனை யாருமே மறக்கமாட்டாங்க அவன் அப்பிடிப் பெருமையானவன்...”

மனோகரியின் நெஞ்சினுள் என்னவோ குறுகுறுத்தது மனம் துணுக்குற அப்பாவைப் பார்த்தாள்,

“என்னப்பா சொல்றீங்க?”

கண்கள் மங்க அவனைப் பார்த்தார் அப்பா.

“சாந்தன் செத்துப்போயிட்டான் மனோ...”

“அப்பா..”

அவறல் அந்தச் சுவர்களின் முதுகில் பளீரென்று அறைந்தது. அலறியவள் அப்படியே உறைந்துபோனாள். குரல் வரவில்லை. கண்ணீர் வரவில்லை. விம்மல் உதிர வில்லை. வெறுமையாக, பார்வையற்ற வெறுமையாக அவள் தன்னெதிரே பார்வையை உதறி விரித்திருந்தாள்... சாந்தன் முகம் மலர எதிரே வந்தான்.

“உனக்கு சிரிக்கிறதை விட வேறை ஒண்டும் தெரியா தோடா?” என்று செல்லமாக அவளது தலையில் குட்டி னாள் மனோகரி.

சாந்தன் அதற்கும் சிரித்தான்,

மனோகரியின் நெஞ்சில் கூர்முட்கள் இறுகின, ரணம் ரணம்...

‘சாந்தூ...’ என்ற விம்மத் தொடங்கினாள் மனோகரி.

பரதன் அளவு மீறிய சந்தோஷத்தோடு காணப்பட்டான். அக்கா நேற்று இரவு வீட்டுக்கு வந்திருந்தாள். விடிய விடிய அவனோடு பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

தனக்கும் மனோகரிக்குமுள்ள உறவைப்பற்றி கூறத் தொடங்கினான் பரதன்.

“வாவ்... அப்படியா கதை” என்றாள் அக்கா. “அப்பாவுக்கு நானே சொல்கிறேன். நீ எங்ககூட வந்திடு. படி, படித்துக் கொண்டு வேலை பார்... என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. உனக்கு மீசைகூட சரியா முளைக்கல்ல. ரோமியோ ஆகிவிட்டே. நாளைக்கே ஜூலியட்டை கூட்டிக் கொண்டு வா...”

ஆங்கிலமும் தமிழுமாய் பரவசப் பட்டுக் கொண்டிருந்தாள் அக்கா.

“உன் சுவீட்ஹார்ட் பேரென்ன?”

“மனோகரி. சிலோன் பொண்ணு...”

“ஓ...” என்றாள் அக்கா வியப்போடு, “அவங்க அப்பா அம்மா சம்மதிப்பாங்களா?”

“இனித்தான் பேசணும்...”

“யாரு?”

“அவதான்...”

“அவ யாரு மாதிரி இருப்பா?”

“நம்ம பாட்டி மாதிரி அப்படி அசலா...”

அக்கா புன்னகை செய்தாள்: “அப்போ மதர்லி லவ் வுன்னு சொல்லு...”

“போங்க” என்றான் வெட்கம் பொங்க பரதன்.

“வாங்க...” என்று அவனை வரவேற்றாள் மனோகரி. பரதன் தயங்கியபடி உள்ளே வந்தான். பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருந்த அப்பா அவனைப் பார்த்து புன்னகை செய்துவிட்டு மீண்டும் பத்திரிகை படிக்க ஆரம்பித்தார்.

மனோகரி அப்பாவின் அருகே வந்து கையிலிருந்த பத்திரிகையைப் பிடுங்கி மேஜையில் வைத்தாள்.

“அப்பா இவர் என்ஃபிரண்டு. பரதன். தேசபக்தக் குடும்பம்....”

அப்பா வணக்கம் சொன்னார்.

“ஜூஸ் குடியுங்க....” என்றாள் மனோகரி.

பரதன் அவஸ்தையில் நெளிந்தான். கண்களால் ‘உன்னோடு தனியாகப் பேச வேண்டுமே’ என்று சைகை காட்ட முயன்றான்; முடியவில்லை.

“எனக்கு நீங்க ஒரு உதவி செய்யணும்....” என்று கூறியபடி வரதனைப் பார்த்தாள் மனோகரி....

“சொல்லு....” என்று விட்டு நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டான் பரதன் “என்ன சொல்லுங்க?.... நிச்சயமா செய்வேன்....”

“நான் கம்ப்யூட்டர் கோர்ஸிலை சேர்றதுக்கு நீங்க உதவி பண்ணணும்....”

“அதெப்படி?”

“மாலை நேர வகுப்பு....”

“ஆறு மாச கோர்சானா நல்லது. நான் வருஷக் கடை சிக்குள்ள எல்லாப் படிப்பையும் முடிச்சுக் கொண்டு ஊருக்குப் புறப்பட்டாகணும்....”

“என்ன?” குழப்பமாக அவளைப் பார்த்தான் பரதன்,
“என்ன சொன்னீங்க?”

“ஒரு வருஷத்தில ஊருக்குப் புறப்பட வேணும் என்று சொன்னேன்....”

பரதனின் முகம் சுருங்கிச் சிறுத்தது,

“அப்போ....?”

கேள்விகள் நிறைந்த அவனது முகத்தை இரக்கம் பொங்கிடப் பார்த்தான் மனோகரி,

“அப்பா, இவங்க தாத்தாவும் பாட்டியும் மிக உயர்ந்த வங்க. தேச விடுதலைப் போரில் முழுமனதாக தங்களைப் பிணைச்சுக் கொண்டவங்க. இவருடைய தாத்தா ஒரு உன்னதமான காதலர். பாட்டி அதற்கு நிகரானவங்க. தன் பாட்டியைப் போல தனக்கு ஒரு காதலி கிடைக்க வேணுமென்கிறது இவருடைய ஆசை. நிச்சயமா இவருக்கு அப்படி ஒருத்தி கிடைப்பா....”

பரதனின் உதடுகள் நடுங்கின, நெஞ்சைப் போல கைகள் வெடவெட வென்று நடுங்குவதை அவனால் தடுத்த முடியவில்லை.

“அப்பா, கடைக்குப் போகலாமா?” என்று கேட்டாள், மனோகரி.

அப்பா கேள்வியோடு அவளைப் பார்த்தார்.

“எதுக்கு?”

“பிரிண்டிங் டெக்னாலஜி சம்பந்தமாக ஏதாவது புத்தகம் வாங்கணும்....”

“சரி....”

சொல்லியவாறு அப்பா எழுந்தார்: “அப்போ இவர்? இவரும் வரட்டுமே....”

சட்டென்று பதில் கூறினான் பரதன்: “இல்லைங்க.... நீங்க புறப்படுங்க....”

ஆட்டோவில் உட்கார்ந்திருந்த அப்பா, ஏதோ நினைவில் சட்டென்று திரும்பி மனோகரியைப் பார்த்தார்.

மனோகரி உதட்டை அழுத்தியவாறு அழுது கொண்டிருந்தாள்.

அப்பா அவளின் கண்ணீரைத் துடைத்தார். பின்பு பரிவோடு, “மனோ, ஏன் குஞ்சு அழுகிறாய்?.... அழாதே. நீ அழுவதற்குப் பிறந்த பெண்ணில்லை....” என்று கூறினார்.

□ சுபமங்களா 1991.

அகதியின் முகம்

பொழுது இன்னும் விடியவில்லை. ஆனால் வானவிளிம்பெல்லாம் வெண்ணீலமாய் வழிந்தது. மெதுமெதுவாக வாகனச் சத்தம் துல்லியமாய், பக்கத்திலேயே கேட்பதுபோல ஒலித்தது. அந்த ஒலியும், அச்சத்தை எழுப்பிற்று. இரவு முழுவதும் தூங்கவே இல்லை. ஒவ்வொரு சிற்றோசைக்கும் பயந்து திடுக்கிட்டெழுந்து உட்கார்ந்து கொள்வதைவிட ஒரேடியாகவே நித்திரையின்றி இருக்கலாமென்று எண்ணினான் பூங்குன்றன். பெட்ஷீட்டில் அப்படியே உட்கார்ந்திருந்ததால் காலும் மரத்துப் போய் நொந்தது. குளுகுளுவென்ற காற்று உல்லாசமான குழந்தையைப்போல அங்குமிங்கும் துள்ளி விளையாடிக் கொண்டிருந்தது.

ஆனாலும் வியர்வை உடலெல்லாம் பொங்கிற்று நாவரண்டு தொண்டை எரிந்தது. எச்சிலை உமிழ முயன்றான். நாவு உணர்வற்று தாகமென்று கெஞ்சிற்று. கண்கள் எரிந்தன. நொந்து களைத்து மணல் நெருடுகிறாற்போல கண்கள் அவதிப்பட்டன. அவனது மனது திடரென்று தொய்ந்து நடுங்கிற்று. பற்றுவதற்கு எந்த நம்பிக்கையும் அற்றுப் போனாற்போல அஞ்சி வெதும்பிற்று. அவனையறியாமலே கண்களில் பொட்டென்று திரண்டு உடைந்தது கண்ணீர். மௌனமாக, விசம்பலின்றி இனந்தெரியாத தனது கவலைகளெல்லாம் அந்தக் கண்ணீரிலேயே அழுவது போன்று அழுதான். பற்கள் கெட்டித்தன. மூக்கை உறிஞ்சிக் கொண்டான். கண்ணீர் தாரை தாரையாக வழிந்து மாரில் தெறித்தது. ஏதாவது செய்து இந்தத் துன்பத்திலிருந்து தற்காலிகமாகவேனும் கரைந்து போய்விட வேண்டுமென்ற தப்பித்தல் உணர்வின் வெளிப்பாடே இந்த அழுகையென்பதை அவன் உணர்வான். மீண்டும் மூக்கைச் சிந்தினான்.

சிறுவயதிலிருந்தே அவனுக்கு அழுகை என்பது பிடிக்காது. அழுபவர்களைப் பார்த்தால் சிரிப்பு வரும். அனுதாபந்தோன்றும். விழிப்புலனற்றவரை சனம் நிறைந்த தெருவில் பாதுகாப்பாக அழைத்துச் சென்று மறுபுறத்தில் விடுகிறாற்போல அழுபவரையும் பரிவோடு தோள் தொட்டு அனுதாபஞ் சொல்லி தேற்றுகிற இயல்பு அவனின் வளரிளம்பருவத்தின் தனிக் குணம்.

இப்போது நாற்பது வயதைத் தொடுகிற காலம். எத்தனை தரம் அழுகை; விம்மி. விம்மலற்று. தேம்பித் தேம்பி. கீழுதட்டை பற்களால் அழுத்தி. எத்தனை தரம் சூடாய்த் தகித்து மனதைத் தேற்றுகின்ற ஒரேயொரு ஆறுதலாய் இந்த அழுகை.

பூங்குன்றன் மூக்கைச் சீறினான். நெஞ்சை நனைத்த கண்ணீரை பக்கத்தில் கிடந்த துணியினால் துடைத்தான்.

களைப்பாறுபவன் போன்று பெருமூச்சோடு நிமிர்ந்து வானத்தைப் பார்த்தான். வெறுமையாய் வெட்ட வெளியாய் பரந்திருக்கிற வானம் அவனைப் பரிவோடு தொடாற்போல உணர்ந்தான். கற்பனை, இப்படி எத்தனை கற்பனை. இயற்கையின் ஒவ்வொரு அசைவையும் அர்த்தம் கூறி மனதில் சுவீகரித்து சுகங்கண்டு லயிக்கின்ற கற்பனை இதனால்தான் கவிதை எழுதத் தோன்றிற்று. கனவுகள் காணத்தோன்றிற்று. பின்னர் தவறென்றுபட்ட எல்லாவற்றுக்குமே எதிர்க்குரல் கொடுக்கின்ற பழக்கம் வந்தது. அதன் விளைவுதான் இங்கே வரநேர்ந்தது. பிடிமானம் என்று தேர்ந்தெடுக்கின்றவைகள் கூட பல வேளைகளிலும் சுருக்குக் கயிறாகவோ, மாட்டை வைக்கின்ற பொறியாகவோ ஆகிப்போய் விடுகின்றன.

கிழக்கு வானில் தணலாய் ஒளிருகின்ற விடிவெள்ளி. ஐந்து மணி ஆகியிருக்கும். இதுதான் தப்பித்துக் கொள்வதற்கு ஏற்ற நேரம். மெதுவாக கீழே போய் கொஞ்சத் தூரம் நடந்தால் கோடம்பாக்கம் ரயில்வே ஸ்டேஷன். எதிர்ப்புறமாக, லிபர்ட்டித் தியேட்டர் வழியாகச் சென்றால் மீனாட்சி காலேஜ் எதிரே பஸ் தரிப்பு. தன்னை மறந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்த சண்முகத்தை தட்டி எழுப்பினான். சண்முகம் திடுக்கிட்டு எழுந்தான். கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு, “என்னண்ணா?” என்று மெல்லக் கேட்டான்.

“நல்லா நித்திரை கொண்டிட்டன். பிறகு பொலிஸ் ஜீப் ஏதும் வந்துதோ?” என்று கிசுகிசுத்தான் சண்முகம்.

“சாமம் போலை வந்து ‘வாச்மெனி’ட்டை சிலோன் காரங்க் இருக்கிறாங்களா என்று கேட்டாங்க. வாச்மென் நல்ல மனிஷன். இரவு ஆரும் வீட்டுக்கு வரேல்லை என்று சொன்னார். பொலிஸ்காரர் நம்பேல்லை. அறைக் கதவைத் தட்டினாங்க. ‘அபார்ட்மெண்ட்’சிலை உள்ள வங்க யாரும் அறையை விட்டு வெளியிலை வரேல்லை. மொட்டை மாடியிலை வந்து படுத்தது நல்லதாப்போச்சு”

அல்லாவிட்டால் நிச்சயம் மாட்டுப் பட்டிருப்பம்” என்று கவலை தோய்ந்த குரலில் பதில்சொன்னான் பூங்குன்றன்.

“என்ன நடந்திருக்கும்?” என்று தவிப்பான குரலில் கேட்டான் சண்முகம்.

“சரியாத் தெரியல்லே. ஆனா நான் நேற்றிரவு வீட்டுக்கு வந்து கொண்டிருந்தபோது பாலத்துக்கு அந்தப் பக்கமாய் ‘சிலோன்காரங்க ஆட்களைச் சுட்டுக் கொன்றிட்டாங்க... நிறையப் பேர் செத்திட்டாங்க, என்று சத்தம் போட்ட படியே ஆட்கள் ஓடிக் கொண்டிருந்தாங்கள். ஒன்றுமே விளங்கேல்லை...” — கவலை தொனிக்கக் கூறினான் பூங்குன்றன்.

“ஆராயிருக்கும்?”

பெட்ஷீட்டை மடித்து வைத்தபடி கேட்டான் சண்முகம்.

“தெரியல்லை...” என்றான் பூங்குன்றன்:

“பேசிக் கொண்டிருக்க நேரமில்லை. கிழக்கு வெளிச் சிட்டுது. முதல்லை இங்கையிருந்து போயிட வேணும்... நேற்று நான் பயந்தது சரியாத்தானே போச்சுது- அறையைப் பூட்டிப் போட்டு மொட்டை மாடியிலை வந்து படுத்தது எவ்வளவு நல்லது. அல்லாட்டில் இப்போ பொலிஸ் ஸ்டேஷனிலை குந்திக் கொண்டிருக்க வேண்டியிருந்திருக்கும்...”

“இப்போ நாங்க எங்கை போறது?...”

சண்முகத்தின் கேள்விக்கு பூங்குன்றனால் உடனேயே பதில் சொல்ல முடியவில்லை. நெற்றியை விரல்களால் அழுத்திக் கொண்டான். எங்கேயாவது உடனே போய் மறைந்து கொள்ள வேண்டும். கரைபுரண்டு வருகிற வெள்ளம் தனக்குச் சம்பந்தமில்லாத எல்லாவற்றையும் அள்ளிக் கொண்டுதான் பிரவசிக்கும். தனது ஓட்டம்

சீரான பிறகுதான் அது தனக்கு வேண்டாதவற்றையெல்லாம் தன் கரையோரங்களில் ஒதுக்கித்தள்ளும். போலிஸ் விசாரணையும் ஒரு விதத்தில் அப்படித்தான். கையில் பிடிபடுகிறவனெல்லாமே குற்றவாளி. அல்லது குற்றவாளிக்கு உடந்தை. எதுவுமில்லையென்றால் குற்றவாளியைப் பற்றி ஏதாவது தெரிந்து வைத்திருக்கின்றவன். இது போலிசின் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை; சித்தாந்தம். இங்குள்ள போலிசார், பாதுகாப்புப் படையினர் நம்பிக்கையும், சித்தாந்தமும் மட்டுமல்ல இது. உலகின் எந்தப் பகுதியிலும் போலிசும் பாதுகாப்புப் படையும் நம்புகின்ற சித்தாந்தம் இது. இஸ்ரேலில் 'மொசாத்' கூலிப்படை இதை உருவாக்கியது. இலங்கையில் அரசின் ஒத்துழைப்போடு நடைமுறைப்படுத்தியது.

'நூறுபேர் நிற்கிற இடத்தில் ஒரு குண்டை வீசு. அவர்கள் சாகட்டும். நிச்சயம் அதில் ஐந்தாறு பேராவது கிளர்ச்சிக்காரனாயிருக்கலாம். உன் எதிரியில் ஐந்து பேர் தொலைந்தான். தொண்ணூற்றி ஐந்து பேரைப் பற்றி நீ கவலைப்பட வேண்டாம்...?'

“என்ன யோசிக்கிறீங்க?”

“ஒன்றுமில்லை...”

“காசெடுத்து வைச்சிங்களா...? நான் உங்களின்ரை ஷேர்ட், லோங்ஸ், சாரம், பேனா எல்லாம் 'கிட் பாக்' கில் வைச்சிருக்கிறேன்...”

வெளியே வாகனச் சத்தங்கள் கேட்கத் தொடங்கி விட்டன. ரயிலோசை கதம்பமாக கேட்டது.

“வீட்டுத் திறப்பு பத்திரம்...”

சட்டைப்பையைத் தடவிப் பார்த்துக் கொண்டான் சண்முகம்.

“வா...”

பூங்குன்றன் மொட்டை மாடியின் மூலையில், பெட்ஷீட்டை மடித்து வைத்துவிட்டு, மாடியிலிருந்து கீழே இறங்கினான்.

“அண்ணை, எங்கை போறீங்க?”

“பேசாமல் வா... நான் முன்னலை போய் ‘வாச்மன்’ னோட பேசிறன். நீ கொஞ்சம் பொறுத்து வா..”

அந்த நான்கு மாடிகளைக் கொண்ட குடியிருப்பு நிம்மதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. மெல்லிய வெளிச் சத்தில், வாசல் புறத்தில் நின்ற ‘வாட்ச்மென்’னைக் கண்டான் பூங்குன்றன்.

“குட்மார்னிங் சார்...”

“வணக்கம். வந்தவங்க என்ன கேட்டாங்க?”

மெல்லிய குரலில் பதில் சொன்னான் வாட்ச்மென்:

“சிலோன்காரங்க எங்கை போயிட்டாங்க என்று கேட்டாங்க. அவங்க ரெண்டுநாளா ஊரிலையில்லை என்று நான் சொன்னேன். அறைப்பக்கமா போய்ப்பார்த்தாங்க. ஹாலிலை ஃபேன் ஓடுற சத்தத்தைக் கேட்டிருக்கிறாங்க. நான் பொய் சொல்றேன்னு தெரிஞ்சிட்டுது. என்னைப் பார்த்து முறைச்சாங்க. கமிஷனர் ஆபிஸில என்னைக் கொண்டு போய் முட்டிக்கு முட்டி தட்டுறதா மிரட்டினாங்க. பிறகு வந்தபோது என்னை எதுவும் கேட்கல்ல. மாடிக்கு நேர போயிட்டாங்க. அரை ‘அவரா’ கதவைத் தட்டினாங்க. மீண்டும் காலையிலை வர்ரதா சொன்னாங்க... நீங்க புறப்படுங்க..”

“ஒரு உதவி செய்ய வேணும்...”

“சொல்லுங்க சார்...”

“எனக்கு ஊரிலையிருந்து கடிதங்கள் வரும். அதைப் பத்திரமா எடுத்து வைச்சிருக்க வேணும். பேப்பர்க்

காரருக்கு பணம் கொடுக்க வேணும். இதைக் கொடுத்திடுங்க...”

பணத்தை ‘வாட்ச்மெனி’டம் தந்தான் பூங்குன்றன்.

“இனிப் பேப்பர் வேணாமா?”

“இல்லை...போடச் சொல்லுங்க. கதவுக்கு கீழாலை உள்ளை தள்ளிவிடலாம்...”

“பால்...?”

“கார்ட் பால்தான். அதை நீங்களே வாங்கி எடுத்திடுங்க...”

‘வாட்ச்மெனி’ன் முகத்தில் பரிவு நிறைந்தது.

“எங்கை சார் போகப் போறீங்க?”

“அதை இன்னும் தீர்மானிக்கல்லே...”

“என்னால உங்களுக்கு உதவி செய்ய முடியல்லே. அதுதான் கஷ்டமாயிருக்கு...”

‘வாட்ச்மென்’னின் கைகளைப் பற்றினான் பூங்குன்றன். மௌனமாக அவனைப் பார்த்தான். அறுபது வயதான மனிதன். இங்கே வந்து பழகியதுதான். மரியாதையும் அன்புமாய் வளர்ந்த உறவு.

“பிறந்த ஊரிலும் அமைதியில்லை. இங்கேயும் நிம்மதியில்லை. இரவெல்லாம் உங்களைப் பற்றித்தான் நினைச்சேன்...உங்களுக்கு ஏன் இப்பிடிக்கஷ்டம்?”

மௌனமாக நின்றான் பூங்குன்றன்.

சண்முகம் ‘கிட் பாக்’குடனும், இன்னொரு பையுடனும் அங்கே வந்து பூங்குன்றனருகே நின்றான்.

“போவோமா?”

“வரட்டுமா?” சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டான் பூங்குன்றன். ‘வாட்ச்மென்’, ‘எப்போ சார் திரும்பி வருவீங்க?’ என்று கேட்டான்.

“தெரியல்லையே...” என்றான் பூங்குன்றன். அப்போது மனதின் மூலையில் விம்மலொன்று சுழித்து வீழ்ந்தது.

“நீங்க எப்பிடிக்கவிதை எழுதத் தொடங்கினீங்க?” என்று ஒரு நாள் கேட்டாள் சுபத்ரா.

பூங்குன்றன் மந்தகாசமான புன்னகையோடு அவளைப் பார்த்தான். அவனது புன்னகையைய பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம் போல சுபத்ராவுக்கு தோன்றிற்று.

திருமணமாகி சில மாதங்களே ஆய்விட்டதால் வந்த மோகமயக்கமல்ல அது. அவனது சுபாவத்தின் வசீகரிப்பு அவ்விதம் அவளை எண்ணவைத்தது. அவன் பார்வையில், பேச்சினில், செய்கையில் மென்மை இயல்புகொண்டிருந்தது. ஆனால் கவிதையில் வார்த்தைகள் கைகட்டி நின்று சேவகம் செய்தன. பூவாய், நெருப்பாய், தண்ணீராய், தகிப்பாய், மேகமாய், பாறையாய், இறகாய் அவன் மனதின் தந்தியை வார்த்தையாய் கொடுத்தன அவனது கவிதைகள். அவன் தன்னை மறந்து கவிதை சொல்கையில் சுபத்ரா தளும்பிப்போய் உட்கார்ந்திருப்பாள். மனது எவ்வித்தகிக்கும். கண்களில் நீர்பனித்து இமைகளில் துடித்து தள்ளாடும்.

“அப்பாவால் வந்தது. அவர் பாரதியை எனக்குக் கற்பித்தார். பாப்லா நெருடாவையும், பையஸ் அகமது பையஸையும், வால்ட் விட்மனையும், ரசூல் கம்சத் தேவையும் எனக்குச் சொல்லித் தந்தார்... தமிழில் எல்லா இலக்கியங்களையும் படிக்கவைத்தார்... அம்மாவுக்கு

என்னை டாக்டராகவோ இஞ்சினியர் ஆகவோ ஆக்க வேணுமென்று ஆசை. ஆனால் அப்பா என்னை தமிழ் படிக்க வைச்சார். நானோ பல்கலைக் கழகத்திலே அரசியல் விஞ்ஞானத்தையும் பொருளாதாரத்தையும் தான் படிச்சேன் ..”

“போங்க...” என்று சிணுங்கினாள் சுபத்ரா: “நான் கேட்ட கேள்விக்கு பதிலைச் சொல்லுங்க?”

“பின்னணி வேணாம்?”

“நீங்க எப்படிக் கவிதை எழுதத் தொடங்கினீங்க? அதை மட்டும் சொல்லுங்க?” என்றாள் சுபத்ரா ஆர்வம் பொங்க.

‘என் எட்டாம் வகுப்பில் கவிதை எழுதத் தொடங்கினேன். ஆகாசத்தில உள்ள நட்சத்திரங்களைப் பார்த்து முதல் கவிதை. ‘வானத்திலேயுள்ள நட்சத்திரங்களை வாரிப் பறித்திடல் ஆகாதோ? அதை வண்ணவிளக்கென ஒவ்வொரு வீட்டிலும் வைத்திடும் காலமும் ஆகாதோ?’

“நல்லாயிருக்கே...”-சுபத்ராவின் கண்கள் மின்னின.

“ஆனால் எல்லாம் கனவுகள். மண்ணிலை காலூறாத கற்பனைகள்...ஆறு வருஷத்துக்கு முந்தி, 71ம் ஆண்டில்தான் நான் மாறிப்போனேன். அப்போ பல்கலைக் கழகத்திலை கடைசி வருஷப் படிப்பு. சிங்கள நண்பர்கள் எனக்கு நிறைய இருந்தாங்க. அன்பானவங்க. அப்போது தான் சேகுவேராப் போராட்டம் தொடங்கிச்சுது. கண்டிப் பல்கலைக் கழகந்தான் ஜே. வி. பி. இயக்கத்தினுடைய மையமாக இருந்தது. ஒருநாள், திடீரென்று ஆர்மிக் காரங்க பல்கலைக் கழகத்துக்குள்ள நுழைஞ்சாங்க. மனிஷ வேட்டை. சித்ரவதை. ஆறுகளெல்லாம் இளைஞர்கள் பிணமா மிதந்தாங்க. இருபதினாயிரம் இளைஞர்கள்— ஆண்களும், பெண்களுமாய்...”

அ-3

பெருமூச்சுக் கனத்தது பூங்குன்றனுக்கு. ஆற்றுநீரிலும், தீயினிலும் அழிந்துபோன இளமையின் கனவுகள் அவன் நினைவிலே பசுமையாய் முகங்காட்டின.

‘அபயசிங்கா சிறந்த நடிகன். அன்பானவன். புன்னகை தவிர வேறு வார்த்தை தெரியாதவன். பொன் சேகா, தமிழில் செல்லமாக என்னோடு பேசுகிறவன். கவிதைகளில் பிரியம். எனது சில கவிதைகளை சிங்களத்தில் மொழி பெயர்த்தவன். ஹேமா வசீகரமான யுவதி. கஜபாகு. சிரியா அமரசேன. லொக்கு பண்டார, விக்ரம சிங்கா...இப்படி எத்தனை பேர்?’

தீயிலும், நெருப்பிலும், மூர்க்கத்திலும் சிக்கிக் கருகிப் போன யௌவன கர்வங்கள்.

“இதுக்குப் பிறகு எனக்கு இயற்கையைப் பாடவேணுமென்று விருப்பம் வரேல்லை. என் கண்ணெதிரில் தெரிகிற, நடக்கிற கொடுமைகளுக்கெதிராகத்தான் இனி எழுதவேணும் என்று முடிவு செய்தன்...”

அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் சுபத்ரா.

“இதுக்குப் பிறகுதான் பையஸ், பாரதி எல்லாருமே எனக்கு புதிய கோணத்திலே தெரிய ஆரம்பிச்சாங்க. எங்க மண்ணில இப்போ ஒரு பொறி விழுந்திருக்கிறதை என்னாலை உணரமுடியுது. இரண்டாந்தரப் பிரஜைகளா வாழுற நாங்க, பாராளுமன்றத்தையும் பேச்சுவார்த்தைகளையும் தான் இதுவரை நம்பிக்கொண்டிருந்தோம். மொழிப் பிரச்சினை, தரப்படுத்துதல், தமிழ்ப்பிரதேசத்தில் சிங்களக்குடியேற்றம் என்று பல சிக்கல்கள் வந்திட்டுது இளைஞர்கள் இப்போ நிறைய யோசிக்கத் தொடங்கியிட்டாங்க. தமிழர் பிரச்சினையை இனி இவங்கதான் முன்னுக்கு கொண்டு போகப் போறாங்க...”

சுபத்ரா சட்டென்று சொன்னாள்: “நீங்க சொல்றது சரிதான். என்றை தம்பி சூரியனும், இப்போ என்னென்

னவோ பேசிறான். திடீர் திடீரெனக் காணாமல் போயிடுறான் என்று அம்மா வருத்ததோட சொல்லுறா. அவனைக் கேட்டா ஒன்றுமே சொல்லாம கள்ளச்சிரிப்புச் சிரிச்சிட்டுப் போயிடுறான்....”

“நானும் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டுதான் வாறன். உண்மையில் இப்ப பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறவங்க அவனைப் போல மாணவர்கள் தான். கல்வித்துறையிலை சிங்கள மாணவருக்கு ஒரு நீதி, தமிழ் மாணவருக்கு ஒரு நீதியென்றால்—அது மோசமானதுதானே....”

“அவனுக்கு நீங்க அதட்டிப்புத்தி சொல்லவேணும்....”

சுபத்ரா கெஞ்சுதலோடு கூறினாள். “நீங்க சொன்னாத்தான் அவன் கேட்பான். எப்பவோ இதை நான் உங்களுக்கு சொல்லியிருக்க வேணும்.”

“சுபா, தோளுக்கு மிஞ்சினால் தோழன். சூரியன் நல்லவன். அவன் ஒரு நாளும் பிழையான வழியிலை போகமாட்டான். எனக்கு அவனிலை நல்ல நம்பிக்கை இருக்கு...”

சுபத்ராவின் முகம் குழம்பிப் போயிருந்தது. ஒன்றும் பேசாமல் காலடியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். எப்படித் தொடங்கின பேச்சு இப்படி வழிமாறி மனதைக் குனக்க வைத்துவிட்டதே என்று நினைத்தாள். கொஞ்ச நாளாக இப்படித்தான். மனம் அர்த்தமேயில்லாமல் சஞ்சலப்பட்ட படியிருக்கிறது.

சுபத்ரா மீண்டும் தன் தாயின் வார்த்தைகளை நினைத்துக்கொண்டு பூங்குன்றனின் தோளிலே மெதுவாக தொட்டாள்.

“சுபா, எதுக்கு இப்படி கொஞ்சநாளா அடிக்கடி சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்?” என்றான் கனிவான குரலிலே பூங்குன்றன்.

“சூரியன், ஒரே ஒரு ஆண்பிள்ளை எங்க குடும்பத் திலை. ஊரெல்லாம் என்னென்னவோ அநியாயம் நடக்குது. அம்மா, கல்லிருக்கிற இடமெல்லாம் கையெடுத்துக் கும் பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறா. பார்க்கப் பாவமாயிருக்கு...”

“ஒன்றும் நடக்காது... சூரியன் நல்லாகப் படிச்ச முன்னுக்கு வந்திடுவான். டொக்டராக வருவான்...”

பூங்குன்றன் கூறிவிட்டு மௌனமானான். சுபத்ரா எதிரே தெரிகிற காலண்டரை வெறுமனே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பொழுது விடிய முதலே எழுந்து விட்டான் பூங்குன்றன். வந்து கொண்டிருந்த செய்திகள் அவனை அளவு மீறிச் சஞ்சலம் கொள்ள வைத்துவிட்டன. மனம் குமைந்து கொண்டிருந்தது. வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்கள் தவிர்ந்த ஏனைய இடங்களில் இனக்கலவரம் மிக மோசமாகப் பரவிக் கொண்டிருக்கிறது.

ஐக்கிய தேசியக் கட்சி தேர்தலில் ஆட்சியைப் பிடித்ததும் இந்தக் கலவரம் தீயெனப்பற்றி எரியத் தொடங்கி விட்டது. தமிழர்களின் வீடுகள், தொழில் நிலையங்கள் எரித்துச் சாம்பலாக்கப்பட்டன. அவர்கள் கொல்லப்பட்டனர். உயிரோடு கொளுத்தப்பட்டனர். துண்டு துண்டாக வெட்டி எறியப்பட்டனர். எஞ்சியோர் ஒளிந்து மறைந்து ஒரு விதமாகத் தப்பி அகதிகளாக வடக்கு, கிழக்கு மாகாணத்திற்கு ஆயிரக்கணக்கில் பஸ் வண்டிகளில் வந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள்...

தெருமுனைக்கு வந்தான் பூங்குன்றன்.

எதிரே பார்க்கிற ஒவ்வொருவரும், தன் வீட்டு மரண சோகத்துடன் வந்து கொண்டிருப்பதை அவன் கண்டான். ஒருவரையொருவர் நேராகப் பார்த்துப் புன்னகை செய்ய

முடியாமல், பேச முடியாமல் துயரால் மூடப்பட்டிருந்தனர் அவர்கள்.

வீதியில் அகதிகளால் நிறைந்த பஸ்வண்டிகள் சாரி சாரியாகப் போய்க் கொண்டிருந்தன.

“சொந்த மண்ணிலேயே அகதிகளாய்ப் போயிட்டம். 1958இல் இனக்கலவரம் இங்கே கொடூரமாக நடந்தது. இப்போ இனக்கொலை நடந்திருக்குது. அரசாங்கம் இந்த இனக்கொலையை கைகட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறதுதான் அதிசயமான விஷயமும் அரக்கத்தனமான விஷயமும்...”

சுபத்ரா கவலையோடு கூறினாள்.

“அரசாங்கம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கேல்லை. அதுதான் இந்த இனக்கொலையையே நடத்திக் கொண்டிருக்கிறதா சொல்லுறாங்க...”

“இது அநியாயமில்லை?”

“அநியாயமா நடந்தால்தான் ஆட்சியைக் கைப்பற்ற முடியும் என்று அரசியல் கட்சிகள் நினைக்குது. இனங்களுக்கிடையில் பகைமையை, வெறுப்பைத் தூண்டிவிட்டு வாக்குகளைச் சேகரிக்க கட்சிகள் விரும்புது... இந்த அரசியல் கால்பந்தாட்டத்திலை தமிழ்மக்கள் தான் பந்தாக அடிக்கப்படுகிறார்கள். நினைக்கவே கஷ்டமாயிருக்கு...”

“சூரியன், விடியப்புறமே நாலைஞ்சு சினேகிதரோடை அகதிகள் நிவாரணப் பணிக்குப் போயிட்டான். இந்தச் சம்பவத்தை கேள்விப்பட்ட நேரத்திலையிருந்து பச்சைத் தண்ணீர் கூட அவன் குடிக்கமாட்டேன் என்றிட்டான்...”

பெருமூச்சு விட்டான் பூங்குன்றன்.

“எப்பிடி முடியும்? ஒன்றா, ரெண்டா எத்தனை பேர்! வீடு வாசல் உற்றாரெல்லாம் பறிபோய் உடுத்த துணியோடையே எத்தனைபேர்... உயிரைத்தவிர மற்ற தெல்லாத்தையுமே இழந்துபோன இந்தச் சனங்கள் இனி என்ன தான் செய்யப் போகுதோ?”

சுபத்ராவின் கண்கள் கலங்கின, இன்னமும் அகதிகளை ஏற்றிக் கொண்டு பஸ்கள் வந்து கொண்டிருந்தன.

“தன் சொந்த மக்களை, சொந்த மண்ணிலையே அகதிகளா அடிச்சுக் கொண்டு, கொள்ளையிட்டு, பாதி உயிரோடையே வீசியெறியிற அரசாங்கம், காட்டு மிராண்டிகளுடைய நாட்டிலை கூட இருந்ததில்லை. எங்களுடைய நாட்டிலை அப்பிடி நடந்து கொண்டிருக்குது. இவ்வளவு நடக்கிறபோதும், சிங்கள தேசியவாதம் பேசிக் கொண்டிருக்கிற பிரதம மந்திரி...”

“வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்திற்கு இந்த அரசாங்கமும், சிங்களக் காதையர்களும் தமிழ் மக்களை அடிச்சு விரட்டிக் கொண்டிருக்கிறதினுடைய உண்மையான அர்த்தம் என்ன? இந்த இடங்கள் தான் உங்களினுடைய சொந்தத் தாய்நாடு என்கிறதுதானே. இதே நிலை நீடிச்சால் என்ன ஆகும்? தமிழர் பாரம்பரியமா வாழுகிற பூமி தமிழருடைய தாயகமா, தனிப்பகுதியா உருவாகிற நிலைமைதான் உண்டாகும்...”

“நீங்க என்ன சொல்றீங்க?” என்றாள் அளவற்ற வியப்பு கண்களில் துலங்கிட சுபத்ரா.

“குட்டக்குட்ட எவ்வளவு நாளைக்கு ஒரு மனிஷனாலை குனிய முடியும்? எத்தனை நாளைக்கு ஒரு இனத்தினாலை இரண்டாந்தரப் பிரஜையாக வாழ முடியும்? எவ்வளவு காலத்துக்கு நாங்க வீடு வாசல் இழந்து, மானமிழந்து அகதிகளா துன்பப்படப்போகிறோம்?...”

பூங்குன்றனின் குரலில் ஆவேசம் தீயாய் எரிந்தது.

“வாருங்க கவிஞர் உங்களைப் பற்றித்தான் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம்... வாருங்க...” என்று பூங்குன்றனை கதவைத் திறந்தபடியே வரவேற்றார் தங்கராசன். பூங்குன்றனைத் தொடர்ந்து சண்முகம் உள்ளே வந்தான்.

தங்கராசன் கோயம்புத்தூர்க்காரர். மனைவி செங்கமலம். திலீபன், சிவகாமி, தமிழன் என்ற மூன்று குழந்தைகள். தமிழ்ப் பேராசிரியர் அவர்.

“என்ன குடிக்கிறீங்க?” என்று பரிவோடு கேட்டாள் செங்கமலம். “குடிச்சிட்டு குளியுங்க. எங்களுக்குத் தெரியும் உங்க கஷ்டம்? இதை உங்க வீடாகவே நினைச்சுக் கொள்ளுங்க...”

“ஏற்கனவே நீங்க போலீஸ்காரரால நிறையக் கஷ்டப்பட்டிருக்கிறீங்க... இரவு ஏதாவது தொல்லை இருந்ததா?” என்றார் பூங்குன்றனைப் பார்த்து தங்கராசன்.

சண்முகம் தலையைச் சொறிந்தான்.

தங்கராசனிடம் இரவு நடந்த சம்பவங்களை விபரமாக கூறினான் பூங்குன்றன் : “ஆனால் என்ன நடந்த தென்று எங்களுக்குத் தெரியவில்லையே...”

“இன்னும் தெரியவில்லையா...? பக்கத்து வீட்டுக்காரர் பத்திரிகை நிருபர். ராத்திரியே வந்து எங்களுக்கு விஷயம் சொன்னார், ஈ. பி. ஆர். எல். எப். ஆட்களிலை நிறையப் பேரை யாரோ திடீரென வந்து சுட்டுக் கொன்று விட்டார்களாம். ரோடல் வந்தவங்களும் துப்பாக்கிச் சூடுபட்டு செத்திட்டாங்களாம்...”

“கடவுளே” என்றான் சண்முகம். பூங்குன்றன் திகைத்துப் போய் உட்கார்ந்திருந்தான்.

“காலைப் பத்திரிகை இன்னமும் வரேல்லை. வந்தாப் பிறகுதான் விபரம் தெரியவரும்...”

தங்கராசன் சொல்லிவிட்டு, “காப்பி கொண்டு வா...” என்றார், செங்கமலத்தைப் பார்த்தபடியே.

“நீங்க இருக்கிற ‘குவாட்டர்சு’ க்கு மற்றப் பக்கத் திலை தான் இந்தப்படுகொலை நடந்திருக்கிறது. கொலை காரர்கள் சுற்றுவட்டாரத்தில் பதுங்கியிருக்கலாம், என்று போலீஸ் அபிப்ராயப்படலாம்...”

“இப்போ நான் என்ன செய்ய?”— கலங்கிய குரலிலே கேட்டான் பூங்குன்றன்.

“காப்பி சாப்பிடுங்க. குளியுங்க. நல்லா சாப்பிடுங்க. அப்புறமா தூங்குங்க. வெளியில் எங்குமே போகாமல் இங்கேயே உட்கார்ந்திருங்க. நிலைமையைப்பார்த்து, பிறகு என்ன செய்வதென்று யோசிக்கலாம்...”

தங்கராசன் சொன்னது பூங்குன்றனுக்கு சரியாகவே பட்டது. இப்போதைக்கு இதைத் தவிர வேறெதுவும் செய்யவே முடியாது என்று நினைத்தான். அப்போது புன் முறுவலோடு அங்கே வந்தாள் சிவகாமி. அழகான கண்களில் சந்தோஷம் மின்ன, “வணக்கம் மாமா” என்றாள். “வீட்டில மாமி, சத்யா சுகமாயிருக்கிறாங்களா? லெட்டர்ஸ் ஊர்லையிருந்து வந்துதா?” என்று கேட்டாள். அவன் அவளுக்கு பதில் சொல்ல முதலே, “எதுக்கு நீங்க முன்னை போல அடிக்கடி எங்க வீட்டுக்கு வர்ரதில்ல? நாங்க அடிக்கடி உங்களைப் பற்றி பேசுவோம். உங்க ஊரிலை எப்ப மாமா சண்டைமுடியப் போகிறது?” என்று படபட வென்று கேட்டாள் சிவகாமி.

பூங்குன்றனுக்கு சந்தோஷமாயிற்று. அந்தப் பத்து வயதுச் சிறுமி அவனோடு அன்போடும், பரிவோடும் பேசியது அந்த நிமிஷத்தில் மனதிற்கு ஒத்தடங்கொடுத்தாற் போல இதமளித்தது.

சிவகாமியைப் பார்க்கிற போதெல்லாம் சத்யாவின் நினைவு மனதினை ஆழமாக அலைக்கும். இனம்புரியாத உணர்வு மனதினைக் கனக்கச் செய்யும்.

சத்யாவைப் பார்த்து எட்டு வருஷங்கள்.

இவங்கையிலிருந்து புறப்பட்டபோது கைக்குழந்தையாய் அவனைப்பார்த்து கைகளை ஆட்டி, திராட்சைக்கண்கள் மின்ன, பூங்கொத்தாய் குளிர்மை தந்த பொக்கிஷம்.

சுபத்ரா எழுதும் ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் சத்யாவைப் பற்றிய கவலை ஏதாவது ஒரு விதத்தில் வெளிப்பட்டிருக்கும். அப்பாவைத் தேடி மௌனமாக ஏங்குகிற பிஞ்சு. கண்களிலே மிதக்கிற சோகம். புகைப்படத்தில் பார்க்கிறபோது மின்னுகிற சிரிப்பினடியில் துகளாக ஒட்டியிருக்கின்ற சோகம். அந்தக் குழந்தையைப்பற்றி, அது பிறக்க முதலிலேயே பிரசவித்துவிட்ட ஆசைகளும், கனவுகளும் சொல்லுக்கடங்காதவை.

இக்காலங்களில் எத்தனை எதிர்பாராத அதிர்வுகளும் சோகங்களும், அங்கே. முடிவடையாத பாழ்வெளி போன்ற துயரங்கள்....

இராணுவ அட்டகாசங்கள். பொம்பர்களின் குண்டு வீச்சு. ஹெலிகாப்டர்களின் மூர்க்கமான எரிப்பந்தங்கள். நோயைப் பரப்புகின்ற கிருமிக்குண்டுகளின் கொடுமை. வேண்டுமென்றே மக்கள்மீது, அரசே திணித்த பஞ்சமும். பட்டினியும். தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்கு துண்டிக்கப்பட்ட மின்சாரம். மின்சாரமில்லாமல், உணவில்லாமல், மருந்தில்லாமல், தண்ணீர் இல்லாமல், அன்றாடப் பாவனைப் பொருட்கள் இல்லாமல் எப்படி கிட்டத்தட்ட முப்பது லட்சம் மக்களால் அகதி முகாம்களிலும், பாதுகாப்பற்ற வீடுகளிலும் நாட்களைப் போக்க முடிகிறது? அடிக்கடி இதை அவன் நினைத்துப்பார்ப்பான். மனதில் புஸ்ஸென்று சூடுவிழும். ஒருமனிதன் சுதந்திரமுள்ளவனாக வாழ்வதென்பது எவ்வளவு பாக்கியம், அற்புதம், உன்னதம்.

“கோப்பி குடியுங்க?”

அவனோடு பேசுகிறபோது செங்கமலம் யாழ்ப்பாணத் தமிழிலேயே பேசுவாள், தனது கணவனைப் போல. அந்தப் பேச்சிலே பரிவும் இனிமையுமிருந்தது. சண்முகத்திற்கு அந்தப் பரிவு மிகவும் பிடிக்கும். புன்னகையோடு அவன் கோப்பியை வாங்கிக் கொண்டான்.

அந்தக் கொலைகளால் நகரமே குலுங்கிப்போயிருந்தது. மூன்றுநாட்களாக வீட்டுப்பக்கமே போகவில்லை பூங்குன்றன். சண்முகத்தை அனுப்ப முடியாது; ஏதாவது அசட்டுத்தனம் பண்ணிவிட்டு வந்துவிடுவான். அவனைத் திட்டவும் முடியாது. இலங்கையில், ராணுவச்சிப்பாய் ஒருவன் அவனை வழிமறித்துத் தாக்கியதன் பிறகு இப்படித்தான் ஒரு அதிசயமான வியாதி. பிடரி கலங்கி, மூளை அதிர்ந்து மாதக்கணக்கில் வைத்தியம் பார்த்தும் மாறாத வியாதி. எது சொன்னாலும் தலையை ஆட்டுவான். ஐந்து நிமிஷத்திலே சொன்னதெல்லாம் மறந்து போய்விடுவான். தங்கராசனைத்தான் பூங்குன்றன், வீட்டுப்பக்கமாக அனுப்பி இருந்தான். அறையுள்ளே, யாருமில்லாத வேளையிலே போனார் தங்கராசன். மூன்றுநாட்களாகவே சுழன்று கொண்டிருந்த மின்விசிறியை நிறுத்தினார். பூங்குன்றனுக்கும், சண்முகத்துக்கும் தேவையான சில துணிகளை எடுத்துக்கொண்டு 'வாட்ச்மென்'னிடம் உள்ள கடிதங்களையும் வாங்கிக்கொண்டார்.

“பிறகு யாரும் வந்தார்களா?”

“நேற்றுவரை வந்தாங்க. ஒரே தொல்லையாப் போச்சு. அபார்ட்மென்ஸ் சங்க செகரெட்ரியையும் ஏதோ விசாரிச்சாங்க. நான் பொய் சொல்றேன்னு சொன்னாங்க...” என்று கூறிய 'வாட்ச்மென்' மெல்லிய குரலிலே கேட்டான்: “ஏன் சார், இந்தப் பசங்களைப் பார்த்தா நல்லவங்களாத் தெரியுது. ஆனா எதுக்காக இப்படித் தலைமறைவாத் திரியிறாங்க? எதையும் இந்தக் காலத்தில்

நம்பமுடியாததில்ல. மடியிலே கனமில்லேன்னா வழியில பயம் எதுக்குங்க? என்னமோ எனக்கு சந்தேகமாயிருக்கு.. ஆனா இதை அவங்ககிட்ட சொல்லாதீங்க... நீங்க என்ன சொல்றீங்க?..."

தங்கராசன் 'வாட்ச்மென்'னைப் பார்த்தான்.

"அப்படி ஒண்ணுமில்ல. அவங்க நல்லவங்க. எந்த அடாவடித்தனத்துக்கும் போகாதவங்க. ஏற்கனவே அவங்க ஊர்ல ஆர்மியாலும் போலிசாலும் மோசமாகப் பாதிக்கப் பட்டதால நொந்து போயிருக்கிறாங்க.... இங்கே வந்தும் போலிஸ் கெடுபிட்யின்னா பயம் வர்றது இயல்புதானே..."

"என்னவோ எனக்கு ஒண்ணும் புரியல்லே.. நான் விசாரிச்சேன்னு மட்டும் சொல்லிடுங்க..."

'வாட்ச்மென்'னோடு பேசிக்கொண்டிருந்தபோது, வாட்ட சாட்டமான ஒருவர் அங்கு வந்தார். தங்கராசனை மேலும் கீழுமாகப் பார்த்தார். அவனது கையிலிருந்த நீல நிற 'ஏர் மெயில் கவரில்' பார்வை தொட்டு நின்றது.

"வாட்ச்மென்.... சாரு?"

'வாட்ச்மென்' சொன்னான்.

"கொஞ்சம் உங்களைாடு பேசவேண்டும். வாருங்கள்" என்று ஆங்கிலத்தில் பேச்சைத் தொடங்கினார் நாராயணன். தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார். 'பாங்க் ஆப் மகாராஷ்டிரா'வின் மேலாளர். இந்த 'அபார்ட் மெண்ட்ஸ்' குடியிருப்பாளர் சங்கத்தின் செயலாளர்.

"பூங்குன்றன் நல்ல மனிதர்தான். இதுவரை அவர் என்னோடு நாலுவார்த்தைகூடப் பேசியதில்லை. அமைதியானவர். ஆனால் விஷயம் அதுவல்ல. அவரைத்தேடி அடிக்கடி போலிஸ் வருகிறது. நேரங்காலமில்லாமல் வந்து கதவைத் தட்டுகிறார்கள். மற்றக் குடியிருப்பாளர்களுக்கு

மிக்க இடையூறாக இருக்கிறது. போலிசார் வேறு என்னை மிரட்டுகிறார்கள். இரண்டு நாட்களுக்குள் பூங்குன்றன் தானாக போலிஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வராவிட்டால் குடியிருப்பவர்களை அழைத்துவந்து, அவர்களின் முன்னிலையில் பூங்குன்றனின் அறைக்கதவை உடைத்து, தேடுதல் போடப் போகிறோம் என்கிறார்கள்... இது எங்களுக்குத் தேவைதானா?"

அவர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில், உள்ளே வந்தாள் ஒரு நடுத்தரவயதுப் பெண். இருவரையும் வினோதமாகப் பார்த்தாள்.

"சங்கரி, இவர் பூங்குன்றனின் நண்பர். ஆனா நம்ம ஊர்க்காரர் தான்" என்றார் நாராயணன் தணிந்த குரலில்.

சங்கரி கொட்டும் அருவியானாள் :

"என்னங்க இது? எதுக்கு இவங்க நம்ம ஊர்ல வந்து இந்த அட்டூழியம் பண்ணாங்க...? ரொம்பப் பயங்கரமான ஆளுங்க. அவங்க பன்றது பண்ணட்டும். நமக்கு எதுக்குங்க வீண் வம்பு? போலிஸ், கோர்ட், கச்சேரியெல்லாம் நமக்குத் தெரியாத விஷயங்க. போலிஸ்காரங்க பேசுறதப் பார்த்தா என்னவோ அந்தாளை நாங்களே வீட்ல பதுக்கி வைச்சிருக்கிற மாதிரி இருக்கே... எங்கேங்க அந்தாளு?"

"கொஞ்சம் பொறு சங்கரி..." என்றார் நாராயணன்,

"கொலைகாரப் பசங்க..." என்றவாறு உள்ளே போனாள் சங்கரி: "எந்தப் புத்தில எந்தப் பாம்பு இருக்குமோ அந்த ஆண்டவனுக்குத்தான் வெளிச்சம்..."

"அவ ரொம்ப பயத்த சபாவமுள்ள பெண்ணுங்க..." என்று கூறிவிட்டு, "ஒண்ணு பண்ணலாங்க. அடுத்த ரோடல்தான் கட்சிக்காரர் ஒருவர் இருக்கிறாரு. போலிசில

செல்வாக்கானவர்; ஸ்டேஷனில் அவர் என்ன சொன்னாலும் கேட்ப்பாங்க. பூங்குன்றனோட அவரைப் போய்ப் பார்த்து நிலைமையைச் சரிபண்ணிடுங்க. என்ன ஆனாலும் பூங்குன்றனை இந்த மாசக் கடைசியில் அறையைக் காலி பண்ணச் சொல்லிடுங்க...”

திகைப்போடு அவரைப் பார்த்தார் தங்கராசன். “என்ன சார் அநியாயம்? இந்த நேரத்தில் வீட்டைவிட்டு, காலி பண்ணச் சொன்னா அவங்க எங்கே போவாங்க? இது மனிதாபிமான செயலில்லை...”

திடீரென்று கத்தினார் நாராயணன், ஆங்கிலத்தில்: “எழுந்து முதலில் வெளியே போங்கள். நான் மனிதாபிமானம் உள்ள ஒரு மனிதன் என்பதால்தான் இவ்வளவு நேரமும் உங்களை உட்காரவைத்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தேன்...”

அங்கு நடந்தவற்றில் சிலவற்றை மட்டுமே பூங்குன்றனிடம் சொன்னார் தங்கராசன்: “அந்த அரசியல்வாதியைப் பார்த்தால் என்ன?... போலிசாருக்கு எதற்காக வீணாய் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும்?”

‘அகதிகள் அட்டை எடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும்; ஆயிரம் தலைவலியில் அதை எடுத்து வைக்கவில்லை, பாஸ்போர்ட் காலாவதியாகிவிட்டது. புதுப்பிக்க வேணும். அதற்கும் நாள்ப் போயிட்டுது. போலிஸ் பிடிச்சால் ஏதாவது ஒரு குற்றத்தை கண்டுபிடிக்க நினைப்பாங்க. குறைஞ்சது பாஸ்போர்ட் ‘ஆக்டு’க்கு கீழேயாவது கேஸ் போடுவாங்க. ஏற்கெனவே என்னை ‘கியூ பிராஞ்’ ஒருமுறை பிடிச்சது. அப்போது பாஸ்போர்ட் காலாவதியாகாமலிருந்தது...”

“இப்போ இந்தத் தலையிடி தொலையட்டும், பிறகு பாஸ்போர்ட்டை சரிப்படுத்தலாம்....”

“ஆனால் அந்த அரசியல்வாதி நான் நினைக்கிற ஆளாக இருந்தா ஒரு கஷ்டமிருக்கு. பிறகு கிணறு வெட்ட பூதம் கிளம்பின கதையாகிவிடும்...”

“என்ன அது புதுப்பிரச்சினை?”

“போன தேர்தல் நேரம். நான் ‘புரூப்ரீட்’ராக வேலை செய்கிற அச்சகத்துக்கு அந்த இளைஞரான அரசியல்வாதி வந்திருந்தார். என்னோட கொஞ்ச நேரம்பேசினார். நான் இலங்கைத்தமிழர் என்று தெரிந்து கொண்டதும் அவர் என்னிடம் ஒரு உதவிகேட்டார். தான் ஆதரிக்கிற கட்சியை, இலங்கைத் தமிழர்கள் புகழ்ந்துரைக்கிற மாதிரி ஒரு துண்டுப் பிரசுரம் என்னைப் போல பல இலங்கைத் தமிழர்கள் கையெழுத்துடன் தயாரித்துத் தரவேண்டும் என்று கேட்டார். நான் அதற்கு சம்மதிக்கவில்லை...”

கொஞ்சநேரம் மௌனமாயிருந்தான் பூங்குன்றன்.

“அதற்கு நல்ல காரணமிருந்தது. இந்த மண்ணுக்கு அந்நியனான நான் இந்த நாட்டு அரசியலிலை தலையை நீட்டுவது தவறாக எனக்குப் பட்டது... ஆனால் ஒரு எம். பி. யாக வரவேணுமென்று கனவு கண்டு கொண்டிருக்கிற அந்த அரசியல்வாதிக்கு நான் சொன்னதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. உங்களுக்காக இரவும், பகலும் குரல் கொடுக்கிற எமக்கு இந்த அற்ப உதவியைக் கூட நீங்க செய்யாவிட்டால் நீங்களெல்லாம் மானமுள்ள தமிழரே இல்லை என்று சத்தம் போட்டுத்திட்டினார்...”

“அவர் தான் இவர் என்று என்ன நிச்சயம்? எதற்கும் இரவு ஏழரைமணிபோல அந்தப் பக்கம் போய்ப் பார்த்து விட்டு வரலாம்...”

பூங்குன்றனும் அதற்குச் சம்மதித்தான்.

மாலையில் அதற்கும் விடை தெரிந்தது. அந்த அரசியல்வாதி வேறுயாரும்ல்ல, பூங்குன்றனோடு கோப்பட்டுக் கொண்டவர்தான்.

கடைசியில் எப்படியோ, அவர்கள் இருவரும் வக்கீல் குமரேசனிடம் சென்றனர். குமரேசன் போலிஸ் தரப்பில் செல்வாக்கானவர். ஆனால் கொஞ்சம் அதிகமாகப் பணம் வாங்குவார். நியாயத்தை நிலை நிறுத்த விடாப்பிடியாக நிற்பவர்.

“தாங்கள் விரும்புகிறபோது இந்தப் போராளிகளுக்கு ஆதரவு கொடுத்தார்கள். விரும்பாதபோது போராளிகளுக்கு எதிரான நடவடிக்கை எடுத்தார்கள். நெருப்பை மூட்டி விட்டு, பெற்றோலையும், தண்ணீரையும் மாற்றி மாற்றி ஊற்றிக்கொண்டிருப்பதைப் போல இருக்கிறது, இவர்களுடைய நடவடிக்கை. இதில் வசமாக அகப்பட்டுக் கொண்டவர்கள் ஈழத்திலிருந்து வந்த அகதிகள்தான். போராளிகளையும், அகதிகளையும் இந்த அரசாங்கங்கள் ஒன்றாகப் போட்டுக் குழம்பிக் கொண்டிருக்கின்றன. இவர்கள் தனித்தனியானவர்கள். எனக்குத் தெரிந்தவரை அவர்களிலும் இரண்டு பிரிவினர் உள்ளனர். இனக் கொலை தொடங்கியதும் சொத்தை இழந்து, கையில் கிடைத்தவற்றோடு பாஸ்போர்ட் மூலம் முறைப்படி இங்கே வந்து தனித்தனியாக வாழ்கிறவர்கள் ஒரு சாரார். மற்றவர்கள் வீடு, வாசல், தொழில், யாவுமிழந்து ஆயிரக் கணக்கிலே கடல் வழியாக வந்து முகாம்களில் வாழ்கின்றவர்கள். இவர்கள் மிகவும் பரிதாபத்துக்குரியவர்கள். இருபதாம் நூற்றாண்டின் மனித மனச்சாட்சியையே சுண்டிக் கேட்கிற வாழ்க்கை இவர்களுடையது. நான் இவர்களை நேரில் சென்று பார்த்து வந்திருக்கிறேன். கடலில் மூழ்குகிற இவர்கள், கற்பனைக்கயிற்றைப்பற்றிக் கொண்டு கரையேறிவிடலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; பா ம்....”

பெருமூச்சு விட்டார் குமரேசன்.

“எங்களுர் அரசியலில் இவர்களைப் பகடைக்காய்களாய் ஆக்கி விட்டோம். இதன் முடிவு என்றோ ஒரு நாளில் பயங்கரமான விளைவாக வெடிக்கும் என்று நான் அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்...கோடம்பாக்கம் கொலை இதைத்தானே காட்டுகிறது?”

“பணத்தைப்பற்றி யோசனை பண்ணாதேங்க. கோயம்புத்தூர்காரர். தாராளமாக தங்கநகை வைத்திருப்பாங்க” என்றார் தங்கராசன் தமக்கே இயல்பான சிரிப்போடு.

பூங்குன்றனுக்கு எதுவுமே பேசத் தோன்றவில்லை. நெஞ்சை அடைத்தது. குரல் தளதளக்க, “நான் உங்களுக்கு நிரம்பத் தொல்லை கொடுக்கிறேன்” என்றான். தங்கராசன் அவனது தோளில் அன்போடு கையை வைத்தார்: “கவிஞரே, ஒரு நல்ல மனிதரான நீங்கள் படுகிற கஷ்டம் உண்மையிலேயே என்னைப் படாதபாடு படுத்துது. நான் என்னவெல்லாம் உங்களுக்கு செய்யவேண்டுமன்று நினைக்கிறீர்களோ அதைக் கேளுங்க. எங்களுக்குள்ளே சம்பிரதாயங்கள் வேணாம்...”

வக்கீல், அவர்கள் இருவரையும் நன்கு தெரிந்தவர் போல் சில நிமிஷங்களில் அவர்களோடு நெருக்கமாகி விட்டார். எல்லா விஷயங்களையும் நன்கு தெரிந்து வைத்திருந்தார் குமரேசன். ஆங்கிலத்தில் சரளமாகப் பேசினார் அவர்.

“ஈழந்தமிழர், பிரச்சினையை ஆரம்ப முதலே இந்தியா தவறாக அணுகி வந்திருக்கிறதென்றே நான் நினைக்கிறேன். நான் சொல்வது உங்களுக்கு சில வேளை கசப்பளிக்கலாம். ஆனால் இதெல்லாம் உண்மை. இந்த நாட்டு

மத்திய அரசும், மாநில அரசும், எல்லாப் போராளிக் குழுக்களையும் மாறி மாறி ஆதரித்து வந்திருக்கிறார்கள். ஆயுதங்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். பயிற்சி முகாம்களுக்கு அனுமதி கொடுத்து, தாராளமாக பண உதவி வழங்கி வந்திருக்கிறார்கள். ஈழத் தமிழருடைய போராட்டத்துக்காக இந்த உதவி செய்யப்படவில்லை தங்களுடைய சொந்த அரசியல் லாபங்களுக்காக, சுயநல நோக்கங்களுக்காகவே இந்த உதவிகள் செய்யப்பட்டன...”

குமரேசன் மேசையீய் இருந்த பேப்பர் வெயிட்டை உருட்டிக் கொண்டு பூங்குன்றனைப் பார்த்தார். அந்தப் பார்வையில் பரிவும் நேயமும் தொனித்தன.

“பூங்குன்றன், ஒன்றுக்கும் பயப்படாதீங்க. இப்போ நீங்க சில கேள்விகளுக்கு மட்டும் பதில் சொல்லிடுங்க. எதற்காக, எப்போ, எப்படி உங்க ஊரை விட்டு நீங்க இங்கே வந்தீங்க? உங்க பின்னணி என்ன? யாரு உங்களுக்கு உதவி செஞ்சிட்டிருக்காங்க, நிதானமா யோசனை பண்ணி சொல்லுங்க?...”

சொல்லிவிட்டு, “கோபு மூணு காபி கொண்டுலா” என்று தன் அருகே இருந்த ஜன்னல் பக்கமாகப் பார்த்து சத்தமாகச் சொன்னார் குமரேசன்: “சரி. நீங்க சொல்லுங்க, பூங்குன்றன், நல்ல பேர். பூங்குன்றன், சொந்தப் பேர்தானே?”

“சொந்தப் பெயர்தான்” என்றான் பூங்குன்றன்.

“நான் ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியன், பொருளாதாரமும். அரசியல் விஞ்ஞானமும் படித்தவன். தமிழில் கவிதைகள் எழுதுபவன். பல கவியரங்குகளுக்குப் போய் வருவேன். 1977-ஆம் ஆண்டு நடந்த இனக்கொலை என்னை மிகவும் வேதனைப்படுத்தியது. வெறுங்கையுடன் உரிமை கேட்டு நிற்கிற ஒரு இனத்தை, ஆயுத பலமுள்ள அரசு பயங்கர

வாதம் மூர்க்கமாகக் கொன்றொழிப்பதை என்னால் ஒத்துக் கொள்ளவோ, தாங்கிக் கொள்ளவோ முடியவில்லை. தமிழனாகப் பிறந்த ஒரே காரணத்திற்காக எமது உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டன. எம்மீது கொடுமைகள் திணிக்கப்பட்டன. அவசர காலநிலை தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் நீடித்தது. கலாச்சாரத்தை அடித்து நொருக்கி எம்மை நிர்மூலமாக்க எண்ணி அரசாங்கமே பள்ளிக் கூடங்களையும், கோயில்களையும் தீயிட்டது. ஒரு லட்சம் புத்தகங்களோடு தென்கிழக்காசியாவிலேயே சிறந்ததான யாழ்ப்பாண நூலகம் அமைச்சர் ஒருவரின் முன்னிலையிலேயே தீயிட்டுக் கொளுத்தப்பட்டது. எனக்கு வயது தெரிந்ததுக்கு நான் அழுத முதல் நாள் அதுதான். ஏனென்றால் எனக்கு அந்த நூலகம் சொந்தத் தாயைப்போல இருந்தது. அந்தத் தாய் என்னைப் போல பலருக்கு அறிவுப் பாலூட்டி ஆளாக்கியவள்' பெற்ற தாயை, மக்களின் முன்னேயே நிர்வாணமாக்கி, அவமானப்படுத்தி, தீயிலிட்டு எரிப்பதைப் போல கொடுமை வேறென்ன இருக்கிறது? அன்றிலிருந்து என் மனம் பேதலித்துவிட்டது. என் ஆவேசம், கவிதைகளாயிற்று. மதில் சுவர்களிலே என் கவிதைகள் உரத்துச் சத்தமிட்டன. இதனால் நான் அரசால் குறி வைக்கப்பட்டேன். இவ்வேளையில் என் மைத்துனன் சூரியன், மாணவர் இயக்கத்தில் ஈடுபட்டான். தீவிரமாக செயல்பட்டான். 1981-ம் ஆண்டில் அவன் இராணுவத்தால் கைது செய்யப்பட்டான். மூன்றாவது நாள் என்று பல இளைஞர்களோடு அவனும் துப்பாக்கிச் சூடுகளோடு வீதியில் வீசியெறியப்பட்டிருந்தான். மறுநாள் இந்த அதிர்ச்சியில் என் மாமியார் இறந்து போய் விட்டார்..."

தன் கண்களில் பனித்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டான் பூங்குன்றன். தங்கராசனும், குமரேசனும் கணத்த மனதினோடு மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்தனர். பூங்குன்றனின் துயரம் தோய்ந்த கதையினை இன்றைக்குத்

தான் முதன் முதலாக கேட்கிற தங்கராசனிற்கு தாங்க முடியாத வேதனையினால் மனம் அவஸ்தைப் பட்டது.

கோபு காப்பி கொண்டு வந்தான். காப்பியை எடுத்து பூங்குன்றனின் கையிலே கொடுத்தார் குமரேசன்,

“உங்களிடம் கேள்வி கேட்டு மனம் வருந்தும்படி செஞ்சிட்டேன்” என்றார் குமரேசன். பூங்குன்றன்லேசான புன்னகையோடு குமரேசனைப் பார்த்தான். முகம் சலனமின்றி இருந்தது. கண்களிலே நிம்மதி பரவியிருந்தது. இத்தனை நாளாக மனதில் அடைந்திருந்த துன்பங்களித்கொஞ்சம் வெளியே வழிந்தோடினாற்போல் அவன் உணர்ந்தான். துயரங்களை வெளியே சொல்வது கொஞ்சம் நிம்மதி தான்; பெருமூச்சொன்று அவனையறியாமலே உதிர்ந்தது.

“அப்படியெல்லாம் இல்லை; இதுவரை என் கதையை நான் யாரிடமும் இங்கு சொன்னதில்லை. மற்றவர்களை எனது கதை துன்பப்படுத்தக் கூடாது என்பதுதான் அதற்கான காரணம். ஆனால் டாக்டரிடமும், வக்கீலிடமும் எல்லாமே சொல்ல வேண்டும் என்பார்கள். அதனால் உங்களுக்கு எனது கதையைச் சொன்னேன்...”

“பிறகு....?” என்றார் குமரேசன்.

“இதன் பிறகு நான் வெளிப்படையாகவே இனவாதப் போக்கிற்கு எதிராக எழுதினேன். பேசினேன். போராட்டங்களிற்கு ஆதரவாளனானேன். எனது மூன்று கவிதை நூல்கள் தமிழ்நாட்டிலே அச்சாகின. அவை இலங்கைக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டபோது கஸ்டம்ஸ் பரிசோதனையில் சிக்கிக் கொண்டு பறிமுதலாயின. இலங்கைக்கு இறக்குமதியாகும் ஒவ்வொரு பத்திரிகையும், புத்தகமும் கஸ்டம்ஸ் அரசு அதிகாரிகளால் படித்துப் பார்த்து, ஆபத்தில்லை என்ற பின்னரே அனுமதிக்கப்பட்டன. அரசாங்கத்திற்கு எதிரானவை சிங்களத்திலோ, ஆங்கிலத்திலோ மொழிபெயர்த்து பாதுகாப்பு அமைச்சரகத்துக்கு அனுப்பப்படும்.

எனது கவிதைகளும் அவ்விதம் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு பாதுகாப்பு அமைச்சகத்துக்கு அனுப்பப்பட்டன. நான் ஆட்சியாளர்களை பாசிஸ்டுகள் என்று குற்றம் சாட்டினேன். பாசிஸ்டுகள், துப்பாக்கிகளைவிட பேனாவுக்கு அதிகம் அஞ்சினார்கள். நான் தேடப்பட்டேன். என் மனைவி, கைக்குழந்தையோடு அப்போது பட்ட இன்னல்கள் சொல்லிமாளாது. அவள் மிகவும் தைரியசாலி....”

பூங்குன்றன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான். மங்கலாக சுபத்ரா சத்யாவுடன் எதிரே வந்தாள். கண்ணீர் மல்க, “என்னைப்பற்றி நீங்க கவலைப்படாதீங்க. தயவு செய்து இந்தியாவுக்கு ஓடிப் போயிடுங்க. அங்கை நீங்க அமைதியாக பாதுகாப்பாயிருக்கலாம். உங்களுக்கு நல்லாத் தெரிஞ்ச தமிழ் உங்களுக்குச் சோறு போடும். ஒரு நாளைக்கு அமைதி வரும், அப்போ நீங்கள் திரும்பி வந்திடுங்க. தமிழ் நாடு நமக்கு அந்நிய தேச மில்லை. அவங்க சொந்தச் சகோதரர்கள்...பயப்படாமல் போய் வாருங்க...ஆனால்போய்ச் சேர்ந்த உடனே ஒரு தந்தி அடிச்சிடுங்க அது முக்கியம்!” என்று கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு கூறினாள். இது அடிக்கடி கண்களில் வருவது போலவே இப்போதும் வந்தது. இந்தச் சித்திரம் எட்டு ஆண்டுகளாகவே கண்களில் ஆணி அடித்து அசைவில்லாமல் நிற்கிற சித்திரம்.

“எப்படியோ நான் பாஸ்போர்ட் எடுத்து சென்னைக்கு வந்து சேர்ந்தேன். முதல் வேலையாக அண்ணாசாலை தபால் நிலையத்துக்குச் சென்றேன். எனது ஊரில் தந்தி எழுதுவதுபோல, தமிழிலேயே தந்தி எழுதிக் தொடுத்தேன். தபால் ஊழியர் என்னை ஒரு மாதிரியாப் பார்த்தார்.”

“தமிழ்ல தந்தி கொடுக்க முடியாது” என்றார்

“இலங்கையில் இதே மோர்ஸ் தந்தி முறையில் தமிழில் தந்தி அடிக்கிறோமே” என்றேன்.

ஊழியருக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. 'அதுதான் நீங்க உதைப்படுறீங்க' என்று கூறிவிட்டு, என் முகத்திலேயே தந்திப் பத்திரத்தை வீசி அடித்தார். அப்போது என் மனம் உடைந்து போயிற்று. 'தமிழ், தமிழ்' என்று பேசிக்கொண்டே எல்லாத்துறைகளிலும் ஆங்கிலத்தையே உயர்வாக மதிக்கிற கயமை என்னைத் திகைக்க வைத்தது. நான் ஆங்கிலத்தில் பேசிப் பெறுகிற மரியாதையை தமிழில் பேசினால் பெற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. இன்னும் சொன்னால் அதனால் நான் அற்பமான, அறிவு குறைந்த மனிதனாக மதிக்கப்பட்டேன்... என் கையில் கொண்டு வந்த பணமும் கரைந்து கொண்டு வந்தது. வேலை தேடி அலைந்தேன். கடைசியில் 'புரூப்ரீடர்' வேலை தான் கிடைத்தது. அத்தோடு மொழி பெயர்ப்புச் செய்து ஒரு அரைகுறை 'பிரீலான்ஸர்' ஆனேன்.... அப்புறம் சென்ற வருஷம், இலங்கைத் தமிழர்கள் வாழுகிற குடியிருப்பு ஒன்றிற்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கிருந்தவர்களுக்கும், உள்ளூர் போலீஸ்காரருக்கும் ஏதோ தகராறு இருந்திருக்க வேண்டும். திடீரென போலீஸ்காரர்கள் அந்த வீட்டை முற்றுகையிட்டனர். எல்லோரையும் போலிஸ்டேஷனுக்கு அழைத்துச் சென்றனர். நான் எனது 'பாஸ் போர்ட்'டை காண்பித்தேன். 'விசா முடிந்த பிறகு ஏன் இங்கே இருக்கிறாய்?' என்று கேட்டார்கள். 'தமிழர்கள் கௌரமான முறையில் தங்கள் தாயகத்திற்கு திருப்பிச் செல்லும் நிலை உருவாகும் வரையில் இங்கே தங்கியிருக்கலாம்' என்று அரசும், பிரதமர் ராஜீவ் காந்தியும் சொன்னதை எடுத்துக் கூறினேன்... 'ஆனாலும் நீ அதிகம் பேசுகிறாய். இன்னொருமுறை நீ எங்களிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டால் முட்டிக்கு முட்டி தட்டிடுவோம்....' என்று கூறிவிட்டு என்னைப் போகவிட்டு விட்டார்கள். அதற்கு அடுத்த மாதம் என்னுடைய பாஸ்போர்ட் காலாவதியாகி விட்டது. நான் அதைப் புதுப்பிக்க இலங்கை தூதுவராலயத்துக்குப் போகவேண்டும். ஆனால் நான் போக விரும்பவில்லை. ஏனென்றால் என்னைப் பொறுத்தவரை, இது

தூதுவராலயம் என்பதைவிட இலங்கைத் தமிழர்களைப் பற்றிய உளவு ஸ்தாபனமாகவும் இருக்கிறதென்று கூறப் படுவதை நான் நம்புகின்றேன்...”

குமரேசன் ‘பேப்பர் வெயிட்டை’ மேசையில் வைத்து விட்டு மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்தார். நெற்றியைச் சுருக்கிக் கொண்டு எதையோ யோசித்தார்.

“இலங்கைத் தமிழர்கள் எல்லாமாக இங்கே எத்தனை பேர் வரை இருக்கிறார்கள்...ரெண்டு லட்சமாவது வருமில்லை?” என்று கேட்டார் குமரேசன்.

“ஓம்...” என்றவாறு தலையசைத்தான் பூங்குன்றன். “உலகமெல்லாம் இலங்கைத் தமிழர்கள் இப்போ அகதிகளாய் குடி பெயர்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் இரண்டு லட்சம் பேர் இருப்பார்கள். இனப்பிரச்சினை தொடங்கின காலத்திலிருந்து இன்று வரை காயம்பட்டவர்களும் செத்தவர்களும் ஒரு லட்சம் பேர் வரை இருப்பார்கள்...எமது மக்களின் கதை கண்ணீரால் எழுதப்பட்ட கதை.”

குமரேசன் எழுந்து அவனது தோளில் தொட்டார்:

“கவிஞர், நீங்க மனக்கஷ்டப்பட்டு பேசறதைக் கேட்கிறப்போ எனக்கு ரொம்ப சங்கடம் உண்டாகுது...ஒரு அரை ‘அவர், இப்படியே உட்கார்ந்திருங்க. கொஞ்ச வேலையிருக்கு. முடிச்சிட்டு நான் உங்க கூட போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வந்திடரேன்...உங்க ‘பிராப்ளம்’, இனி என் ‘பிராப்ளம்...’”

பூங்குன்றன் தங்கராசனைப் பார்த்தான். தங்கராசன் சட்டைப் பைக்குள்ளிருந்த பணத்தை எடுத்தார். “சார், உங்க பீஸ்?”

குமரேசன் தங்கராசனை ஒரு மாதிரிப் பார்த்தார். “என்னை என்ன நினைச்சீங்க? நான் வெறும் வக்கீல் மட்டுந்தானா? அப்படியில்லை. நான் ஒரு தமிழன், மனிஷன்...உங்க பணத்தை பாக்கடல் வையுங்க...”

இரண்டு

“நீங்க பேசற தமிழைக் கேட்க எனக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமாயிருக்குத் தெரியுமா? அப்படிச் சுத்தமாகப் பேசறீங்க. காதுக்கு இனிமையாயிருக்கு” என்றார் பரவசமான குரலில் இளஞ்செழியன் என்ற பாஸ்கரன்:

“தமிழர் உண்மையாக உங்க ஊரில் தான் வாழுறாங்க. புறநானூற்று வீரம் உங்க மண்ணில் தான் இருக்குங்க. நம்ம ஊர் என்னங்க...இனமானம் இல்லாத ஆட்களாயிட்டாங்க. நீங்க என்ன சொல்றீங்க?”

பூங்குன்றன் புன்னகை செய்தான்.

“நீங்க இப்படித்தான். எதுக்கும் சிரிப்பீங்க. அபிப்பிராயம் சொல்லமாட்டீங்களா?”

“எதைப் பற்றி?” என்றான் அதே புன்னகையோடு பூங்குன்றன்.

“நீங்க பேசற தமிழ் பற்றி...”

பூங்குன்றன் தன் நெற்றியைத் தடவிக்கொண்டான்; சிறிது நேரம் யோசித்தான்.

“உண்மையாகச் சொன்னால் இப்போ நான் பேசுவது எங்களுர்த் தமிழ் இல்லை. இப்போ தெல்லாம் நான் புத்தகத் தமிழைத்தான் பேசுகிறேன். தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த புதிதில், நான்

எங்களுர்த் தமிழைப் பேசினேன். ஆனால் அதை யாராலும் இலகுவில் விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை, அதாவது புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அதனால் எனது தமிழை, தமிழ்நாட்டுத் தமிழில் நான் மொழி பெயர்த்துப் பேசத் தொடங்கினேன். அது ஒரே குழப்பமாயிற்று. கடைசியில் சுத்த தமிழில்; இப்போது பேசிக் கொண்டிருப்பது போலப் பேசத் தொடங்கிவிட்டேன்....”

இளஞ்செழியன் அட்டகாசமாகச் சிரித்தார்.

“நீங்க ரொம்பவும் தன்னடக்கமா பேசறீங்க. உங்க ஊர்க்காரங்க பேசறப்போ வேற பாஷையையே கலந்து பேசமாட்டாங்க நாங்க அப்படியா? மெட்றாஸ் தமிழைக் கேட்டிருப்பீங்க. படிச்சவனும், படியாதவனும் ஒரேமாதிரி யாப் பேசறான். கயுதை, கஸ்மாலம், கீஸ்பிடுவேன், ஸாரு, ஜல்ஸா.. இந்தியாவிடை உள்ள அத்தனை பாஷையையும், இங்கிலிஷையும் ஒரு கலக்குக் கலக்கி தமிழென்று சொல்றான் நம்ம ஊர்க்காரன்....”

“அரசியல் வாதிகளெல்லாம் ‘தமிழ் வாய்க்’ என்கிறாங்க. தன் புள்ளைங்கள ‘கான்வென்ட்’டுக்கு அனுப்பிப் படிக்க வைக்கிறாங்க. நம்ம சனங்களெல்லாம் கை தட்டுறாங்க. தமிழ் படிச்சவனை, தமிழ்ல படிக்கிறவனை யாரு மரியாதை பண்ணாங்க? யாருமே இல்லை. இந்த நிலையை நாங்கதான் மாத்தணும்...அதுக்கு உங்களைப் போல இனமானமுள்ளவங்க கை கொடுக்கணும்...”

இளஞ்செழியன், பூங்குன்றனை உற்றுப் பார்த்தான். கோயம்புத்தூரில் உள்ள தொழிலதிபர் பாஸ்கரன். ஐம்பது வயதிற்குள், இரண்டு தொழில் நிறுவனங்கள். சென்னையில் பதினாறு கம்போஸிட்டர்கள், நான்கு ஆட்டோ மட்டிக் பிரின்டிங் மெஷின்கள், ஆறு மெஷின்மன், பைண்டிங் செக்ஷனைக் கொண்ட அச்சகத்துச் சொந்தக்காரர்.

அளவு மீறிய தமிழ்ப் பற்றால் பாஸ்கரன் என்ற பெயரை இளஞ்செழியன் என்று மாற்றிக் கொண்டவர்.

“என்ன சொல்றீங்க?”

எதையோ நினைத்துக் கொண்டிருந்த பூங்குன்றன் தன்னை சுதாரித்துக் கொண்டு, அவரைப் பார்த்தான்:

“என்ன கேட்டீங்க?”

“என்னுடைய லட்சியத்துக்கு நீங்க துணையாயிருக்கணும்...”

“என்ன நீங்க இப்படிக் கேட்கிறீர்கள்? வேலையே இல்லாமல் அவதிப்பட்ட எனக்கு ஆதரவு தந்திருக்கிறீர்கள். அச்சகத்தைப் பார்த்துக் கொள்வதற்கும் ‘புரூப்ரீடரா’ யிருப்பதற்கும் எண்ணூறு ரூபா தருகிறீர்கள். எனது கவிதைப் புத்தகத்தை அச்சிட்டு வெளியிடப் போகிறீர்கள்... இதையெல்லாம் செய்துவிட்டு இப்போ என்னைப் பார்த்து நீங்க உதவி கேட்டால்...”

சட்டென்று குறுக்கிட்டார் இளஞ்செழியன்:

“பாருங்க. நான் ‘ஓப்பினா’ப் பேசற ஆள். சின்ன வயதிலேந்து தமிழை வளர்க்கணும்னு நான் கனவு காண்கிறேன். தமிழ் வாழணும்னா தமிழன், தமிழனா வாழணும். நான் பெரியாரைப் பார்த்திருக்கிறேன். அண்ணாவோட பேசியிருக்கிறேன். இப்போ உள்ள எல்லாத் தலைவர்களோடயும் பேசியிருக்கிறேன். பழகியிருக்கிறேன். இப்ப உள்ளவங்கள பாதி என்னால ஒத்துக்க முடியுது. பாதி ஒத்துக்க முடியல்லே.... பழையவங்களெல்லாம் வேணாம். அவங்க பெருச்சாளிகளாயிட்டாங்க. இனி அவங்களால எதையும் பண்ண முடியாது. நாமதான் புதிசா ஒரு அணியைக் கட்டியெழுப்பணும். தமிழை, தமிழுணர்வை, பண்டைய தமிழர் வீரத்தைக் கட்டியெழுப்பறதா அந்த இயக்கம் இருக்கணும். யாரையும் பகைக்காம நாம இந்த இயக்கத்தைக் கட்டியெழுப்பணும்...”

“அதுக்கு நான் என்ன செய்ய முடியும்? நான் ஒரு அந்நியப் பரதேசி. என்னால் எந்த உதவியை உங்களுக்குச் செய்ய முடியும்? அத்தோடு....”

கோபமாகக் குறுக்கிட்டார் இளஞ்செழியன்:

“ஏங்க இப்படி நெஞ்சிலை அடிக்கிற மாதிரிப் பேசுறீங்க. இதெல்லாம் என்ன வார்த்தைங்க? உங்களை நான் பரதேசியா, அந்நியனாகவா நடத்தறேன்? எனக்கு சரிசமமாக நடத்தல்லே?....”

“ஆனால் என் எல்லையை நான் தெரிந்து வைத்திருக்கிறேன். இந்த எட்டு வருஷ காலத்தில் நான் இங்கே பட்டிருக்கிற கஷ்டங்கள் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. விரைவில் நிலைமைகள் சரி வந்துவிடும்....அந்த நாளை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்....”

ஒருகணம் நிறுத்திவிட்டு அவரைப் பார்த்தான் பூங்குன்றன். கண்கள் கலங்கியிருந்தன அவனுக்கு.

“எட்டு வருஷங்கள், என் குடும்பத்தை நான் பிரிந்து வந்து எட்டு வருஷங்கள். இந்த எட்டு வருஷமும் நான் படுத்துவருவதென்பது நினைவுகளின் முட்படுக்கையில்தான். திருதராஷ்டிரனுக்கு கண் தெரியவில்லை என்று காந்தாரி காலமெல்லாம் தனது கண்களைக் கட்டிக் கொண்டு வாழ்ந்தது போலத்தான் நானும் என் மனைவியும் வாழ்கிறோம். நாங்களிருவருமே ஒருவருக்கொருவர் சிரிப்பையும், சந்தோஷங்களையும், வாய்க்கு ருசியையும் இழந்து போய் எட்டு வருஷங்களாகி விட்டன....”

இளஞ்செழியன் மௌனமாக அவனைப் பார்த்தபடியே இருந்தார்.

“ஒரு மனிதனுக்கு எதுவும் ஆகலாம். ஆனால் வீடு, வாசல் உறவு முறை எல்லாம் இழந்து, இன்னொரு தேசத்தில் அவன் ஒரு அகதியாகக் கஷ்டப்படுகிற நிலை மட்டும்

வரக்கூடாது. என் கஷ்டங்களையெல்லாம் ஒரேயொரு நினைவினால்தான் நான் வெற்றி கொள்ளுவேன். என்னைப் போல கிட்டத்தட்ட மூன்றரை லட்சம் இலங்கைத் தமிழர்கள் அகதிகளாக உலகத்தில் பரவியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் படுகிற கஷ்டத்தை நினைத்தால் என் கஷ்டங்களெல்லாம் கடலில் போட்ட கைபிடி உப்பாக கரைந்து போய் விடுகிறது....”

“நான் சொல்றது உங்களைக் கஷ்டப்படுத்தினா என்னை மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்க” என்றார் இளஞ்செழியன் திடீரென்று.

“பாருங்க கவிஞர். நீங்க என்னைப்பற்றிஎன்ன நினைக்கிறீங்களோ தெரியல்லை. ஆனா நான் உங்களை என்னோட சொந்தச் சகோதரனா; உடன் பிறப்பா நினைக்கிறேங்க. உங்க கவலை என் கவலை. உங்க சந்தோஷம் என் சந்தோஷம். என்னோட லட்சியத்தை நீங்க புரிஞ்சு கொள்ளணும்...”

நிறுத்திவிட்டு அவனைப் பார்த்தார் இளஞ்செழியன். பூங்குன்றனுக்கு அவரது பேச்சு குழப்பத்தினை உண்டாக்கிற்று: “சொல்லுங்க ..” என்றான்.

“உங்ககிட்ட இதை ஒரு வேண்டுகோளா இல்லை வரம் அப்படின்னு சொல்லுங்க—கேட்கிறேன். நீங்க என் கூட இன்னும் ரெண்டு வருஷங்களுக்கு இருக்கணும். உங்களுக்கு என்ன வேணுமோ அதையெல்லாம் நான் செஞ்சு தருவேன்...”

“என்ன சொன்னீங்க?” அதிர்ந்து போனான் பூங்குன்றன். திடீரென்று அவனுள் திகைப்பு நடுங்கிற்று, வெறுமையாக இளஞ்செழியனை அவன் நோக்கினான்.

“இனி வரப்போற ரெண்டு வருஷங்கள்தான் என்னோட லட்சியப் பயணத்தில முக்கியமானதாயிருக்கும். ஆமா நான் ஒரு கட்சியை தோடங்கப் போறேன். தமிழ்—தமிழினம்—தமிழின மேன்மை இதுதான் என் கட்சியோட

லட்சியம். பேச்சாலும் எழுத்தாலுந்தான் இந்தக் கட்சியைக் கட்டியெழுப்பணும். இந்தத் துறையிலை நீங்க தான் என்னை உருவாக்கணும். என்னை 'டி ரெயின்' பண்ணணும். இப்போ உள்ள கட்சிகளில் அதிருப்தி அடைஞ்சிருக்கிறவங்க எல்லாம் நம்ம பின்னால வந்திடு வாங்க. நல்லா செலவு பண்ணி உழைச்சோம்னா அடுத்த பார்லிமெண்டிலை நம்ம கட்சியோட குரல் நிச்சயமா ஒலிக்கும். பத்து வருஷத்தில மாநிலத்தில நம்ம கட்சிதான் ஆட்சியைப் பிடிக்கும்..."

பூங்குன்றன் தான் நினைத்ததை சொல்வதற்கு வாயைத் திறந்தான்; இளஞ்செழியன் குறுக்கிட்டார்.

"பாருங்க கவிஞர். நீங்க இப்போது ஒன்றும் பேசக் கூடாது. இது என்னோட அன்புக் கட்டளை. இரண்டு வாரத்துக்கு நான் உங்களுக்கு ஒட்டல்ல சும் போடப் போறேன், 'தமிழினம் இனிச் செய்ய வேண்டியது என்ன?' என்ற தலைப்பில நீங்க ஒரு நூல் எழுதப் போறீங்க. அதை எழுத என்னென்ன புத்தகமெல்லாம் வாங்கணுமோ அதை வாங்கிக் கொள்ளுங்க....பணத்தைப் பத்தி கவலைப் படாதேங்க. இந்தப் புத்தகமும், உங்க கவிதை நூலும் நான்கு வாரத்திற்குப் பிறகு அச்சாகி வெளி வந்திடணும். ஐஞ்சாயிரம் பிரதிகள் அச்சிடணும்..."

"கட்டுரை நூல்தான்...." இழுத்தான் பூங்குன்றன்.

"அதெல்லாம் பேசக்கூடாது. தமிழையும் தமிழரைப் பற்றியும் நீங்க என்னோட பேசின விஷயங்களே வால்யூம் கணக்கிலை புத்தகங்கள் எழுதப் போதுமானவை. அறிவியலையும், புதுத் துறைகளையும் தமிழுக்கு கொண்டு வர வேண்டிய அவசியம் பற்றி நேற்று நீங்க என்னோட பேசல்லை; தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தம் பற்றி சொல்லலை? எங்கும் தமிழ், எதிலும் தமிழ் என்பதிலை நீங்க அக்கறையாயிருக்கல்லை.... உங்க தமிழ் சுந்தரத் தமிழ், தீ கமமும் தமிழ். செந்தமிழ்...எழுதுங்க கவிஞரே..."

பூங்குன்றன் எதையோ பேச முயன்றான், இளஞ்செழியன் அவனைப் பேச விடாமல் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

“நீங்க எழுதியிருந்ததைப் படித்த போது எவ்வளவோ வேதனையிலும் எனக்குச் சிரிப்புச் சிரிப்பாக வந்தது...” என்று தன் கடிதத்தைத் தொடங்கியிருந்தாள் சுபத்ரா. அந்த வரிகள் பூங்குன்றனை வேதனையோடு சிரிக்க வைத்தன. எவ்வளவு இனிமையும், பொறுமையும் நிறையப் பெற்ற பெண். வாழ்வனைப் பற்றிய பூங்கனவுகளோடும், உற்சாகம் பொங்குகிற நம்பிக்கைகளோடும் அவனது கை பற்றினாள். ஆறு வருஷங்கள் வரைதான் அவர்கள் இருவரும் ஒன்றாக வாழ்ந்தார்கள். 1983-இல் அங்கிருந்து வந்தது. இப்போது 1991.

இந்த ஜூன் பதினைந்தாம் திகதி சத்யாவின் பன்னிரெண்டாவது பிறந்த தினம். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஒரு கடிதம் வருவதற்கு ஒன்றரை மாதம் ஆகிறது. வடமாகாணமும், கிழக்கு மாகாணமும் தமிழர்கள் வாழ்கின்ற பகுதிகள், கிழக்கு மாகாணம் முழுவதும் கிட்டத்தட்ட அகதிகள் முகாமாகிவிட்டது. ஒவ்வொரு தெருவும், கிராமமும், நகரமும் சேதப்பட்டு சின்னா பின்னமுற்று, வேதனையில் அழுக்கிக் கொண்டிருக்கிற அகதிகள் முகாம். சொந்த வீட்டில் அகதியாய் குமைந்து கொண்டிருக்கிற அவலமான மனித வாழ்க்கை, வடக்கு மாகாணம் முழுதும் விடுதலைப் புலிகளின் கையினில். எனவே—அரசு, வடக்கு மாகாணத்தை ஏனைய மாகாணங்களிலிருந்து துண்டித்து எல்லா விநியோகங்களையும் முற்றிலும் நிறுத்தியிருந்தது,

“நீங்கள்—சத்யாவும், நீரும் புதிதாக ஒரு போட்டோவும் எடுக்கவில்லையா? எடுத்திருக்காவிட்டால் இந்தக் கடிதம் கண்டதும் நீங்கள் இருவரும் சில புகைப்படங்கள் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அவற்றை, அல்லது நெகடிவ்களை எனக்கு உடனே, உடனே அனுப்பி வையுங்கள்”

என்று அவன் எழுதியிருந்ததைப் பார்த்துத்தான் அவன் வேதனையோடு சிரித்ததாக குறிப்பிட்டு எழுதியிருந்தான்.

அவன் மீண்டும் கடிதத்தை எடுத்தான். சுபத்ராவின் குண்டு குண்டான எழுத்திலே கண்கள் ஓடின.

“நீங்கள் இங்கிருந்து அங்கு புறப்பட்டுச் சென்ற போதிருந்த யாழ்ப்பாணத்தை இப்போது நினைத்துக் கொண்டிருக்கவேண்டாம். போன வருஷத்திலிருந்து யாழ்ப்பாணத்தின் வாழ்க்கை இருபதாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுக்கு பின்னே நிர்ப்பந்தமாகத் தள்ளப்பட்டுவிட்டது. கடந்த ஒரு வருஷமாக இங்கே மின்சாரம் இல்லை. வடக்கு மாகாணத்திற்கான மின்சார இணைப்பை அரசு முற்றாகவே துண்டித்துவிட்டது. டெலி போன் இணைப்புகளும் அப்படியே. பெற்றோலிலிருந்து மெழுகுதிரி வரை இங்கே தடை செய்யப்பட்ட பொருட்கள். மக்கள் பயணம் செய்வதற்குள் ஒரே வாகனம் சைக்கிள்தான். மண்ணெண்ணையை கிடைத்தற்கரிய ஒரு பொருளாக நாம் கொண்டாடுகிறோம். ஒரு போத்தல் மண்ணெண்ணையின் விலை 180 ரூபா. பால் ஒரு லிட்டர் பதின்மூன்று ரூபாவுக்கு கிடைத்தால் அது நமது அதிர்ஷ்டம். முட்டை ஒன்றை எட்டு ரூபாவுக்கு வாங்கினால் அது நமக்கு மலிவு. மருந்து எதுவுமே இங்கு வருவதில்லை. ‘ரெட்கிராஸ் சொஸைட்டி’ யின் புண்ணியத்தால் எப்போதாவது மருந்துகள் கிடைக்கின்றன. பெரும்பாலான வர்கள், ஓயாது படுகிற கஷ்டத்தால் சித்தப் பிரமை பிடித்தவர்கள் போலத் திரிகிறார்கள். இராணுவங்களின் அட்டுழியம், உள்ளூர்க் கஷ்டங்கள் விளைவித்த துயரங்கள், இன்னமும் நீங்கவில்லை. இந்த நிலையில் நான் எங்கே போய் போட்டோ பிடிப்பேன்? பழைய போட்டோதான் உங்களிடமுள்ளதே! அதைவிட புதிய போட்டோ வேறெதுவுமில்லை....”

சுபத்ரா எழுதியவற்றை நினைத்த போது பூங்குன்றனின் மனம் நொந்து கசங்கிற்று. எதையும் சாப்பிடப் பிடிக்கவில்லை. படுத்துவிட்டான்.

'தமிழினம் இனிச் செய்ய வேண்டியது' என்ன?' என்ற நூலினை எழுதுவதற்கான செய்திகளையும் தகவல்களையும் சேகரிப்பதற்காக பூங்குன்றன் சென்னையிலுள்ள எல்லாப் பல்கலைக் கழகங்களுக்கும், நூலகங்களுக்கும் சென்றான். 'மறைமலையடிகள் நூலகம்' திறந்த போது அதன் உள்ளே சென்று முடிய போது வெளியே வந்தான். தமிழில் மேற்கத்தைய கலைகள் யாவையும் சொல்ல முடியும் என்று நம்பிக்கையோடும் ஆதாரத்தோடும் சொன்ன அறிஞர் பெருமக்களின் அறிவுத்தவம் அவனை மெய் சிலிர்க்க வைத்தது,

1926ல் தொடங்கப்பட்ட வட்டார மொழிக்கலைச் சொற்குழுவின் முயற்சிகளை அவன் வியந்தான். 1939ல் சென்னை மாகாண அரசுச் சொல்லாக்குழுவின் முயற்சியால் 7400 தமிழ்க்கலைச்சொற்கள் உருவாக்கப்பட்டதை அறிந்து அதிசயித்தான். 1936ல் கலைச்சொல்லாக்க மகாநாடு விபுலானந்தர் தலைமையில் கம்பீரமான நம்பிக்கையோடு நடத்தப்பட்டு, பாரதியின் குரல் செயலுருப்பெற்றதை எண்ணி வியந்தான். 'என்சைக்கிளோபிட்யோ பிரிட்டானிக்கா'வை அடியொற்றி இந்தியமொழிகளிலேயே 1954ல் தமிழ்மொழியில்தான் முதலில் உருவாக்கப்பட்ட கலைக்களஞ்சிய முயற்சியைப் பார்த்துப் பிரமிப்படைந்தான். 1960 களில் எல்லாத் துறைகளுக்கும் இலங்கை அரசு வெளியிட்ட கலைச்சொல் தொகுதிகளைப் படிக்கப் படிக்க அவனுள் பல கேள்விகள் எழுந்தன. 'இந்த மேன்மையான முயற்சிகளெல்லாம் ஏன் தொடராமல் போயின? தவமாய், மகாயாகமாய் செய்யப்பட்ட இம்முயற்சிகளெல்லாம் குன்றிப் போய், தமிழால் முடியுமா என்ற கேள்வி ஏன் மீண்டும் உருக்கொண்டது? இதற்குக் காரணம் யார்?' மூளையைக் கசக்கி யோசித்ததில் பதில் வந்தது. 'அறிவாளிகள் அரசியல்வாதிகளின் காலைத்தொட்டு வணங்கியபோது இந்த நிலை முனை கொண்டது. கல்வி, அரசியல் சேற்றில் வீழ்ந்தபோது சிந்தனை, மூச்சுமுட்டி இறந்து போயிற்று. அறிவு

சோரம் போன தேசத்தில் தன்னம்பிக்கை எவ்விதம் வரும்? அடிமைப்புத்தி இவ்விதம் வலுப்பெற்றது. இவற்றை உடைத்தெறிந்த பிறகுதான், எதுவும் தவிர்க்க முடியும். தமிழால் முடியும் என்றும் தன்னம்பிக்கையோடு சொல்லு தல் இயலும்.’

இந்தப் பதிவை அவன் விரிவாக எழுதினான். ‘தமிழினம் இனி என்ன செய்யவேண்டும்?’ என்று ஆதாரபூர்வமாகவும், தன்னம்பிக்கையோடும் கருத்துச் செறிவான நூலை, ஒட்டலிலேயே எழுதி முடித்தான். அந்த நூலின் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் அவனது இரத்தமும், வியர்வையும் மையாகக் காய்ந்திருந்தன, மூன்று வாரம் இரவு பகலாக எழுதினான்.

“இதுதாங்க ஈழத் தமிழருடைய பெருமை....” சொல்லிக் கொண்டே பூங்குன்றனின் கைகளைப் பற்றி தனது கண்களோடு ஒற்றிக் கொண்டார் இளஞ்செழியன்.

பூங்குன்றனுக்கு அப்போது அவனையறியாத கூச்சம் உண்டாயிற்று.

மறுநாளே அவனது கவிதை நூலும், ‘தமிழினம் இனி என்ன செய்யவேண்டும்?’ என்ற நூலும் அச்சக் கோர்ப்பதற்காகக் கொடுக்கப்பட்டன.

சில தினங்களில் மதுரைக்கு அவன் அனுப்பி வைக்கப்பட்டான். அச்சக வேலை சம்பந்தமாக ஒருவாரம் அங்கு தங்கவேண்டும். அவனது முகத்தில் அப்போது தெரிந்த தயக்கத்தைப் பார்த்துவிட்டு இளஞ்செழியன் புன்னகை செய்தார்: ‘யார் ‘புரூப்’ பார்க்கப்போறாங்க என்றுதானே தயங்கறீங்க? தயங்காமல் போய் வாங்க. ரெண்டு தமிழறிஞர்களை ‘புரூப்’ திருத்த நான் சொல்லி இருக்கிறேங்க. நீங்க திரும்பிவர்ப்போ புத்தகங்கள் ரெடியாகிடும். சிற்பம் செதுக்கிறவன் அம்மிபொழியப் போகலாமா?....”

பூங்குன்றன் ஒன்றும் பேசவில்லை. மதுரைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றான்.

ஏழு நாட்கள் செய்யவேண்டிய வேலை, பத்து நாட்களை இழுத்துக் கொண்டது. நினைவெல்லாம் அச்சாகும் நூல்களினைப் பற்றியிருந்தன. அதன் வடிவாக்கத்தைப் பற்றிய கனவுகள் மாறிமாறி வந்தன. நூலின் வடிவாக்கம் பற்றி அவனுள்ளே நிறைய எண்ணங்கள். 'புத்தகங்கள் உள்ளடக்கத்தில் மட்டுமல்ல, உருவத்திலும் செம்மையும் பொலிவுங் கொண்டிருக்க வேண்டும். தமிழில் புத்தக கலாசாரம் ஒன்று உருவாக வேண்டும். நாவலர் நூல்களை இன்றைக்கு எடுத்துப் பார்த்தாலும் அதைப் பதிப்பித்த முறையில் துலங்கும் செம்மை மனதைக் கொள்ளையிடுகிறது. இளஞ்செழியனின் உதவியோடு மேலும் தரமும் அழகும் கொண்ட நூல்களை உருவாக்க வேண்டும்.' திரும்பத் திரும்ப நூல்களைப் பற்றிய கனவுகள் தான். ஒரு படைப்பாளிக்கு அவனது ஒவ்வொரு புதிய நூலும் செதுக்கிச் செதுக்கிச் செய்கிற வசீகரமான உயிரோவியந்தான். அதைக் காண்பதிலும், திரும்பத் திரும்ப பக்கங்களைப் புரட்டிப் பார்ப்பதிலும் அலுப்பும் சலிப்பும் வருவதில்லை. தன் கனவுகளை எண்ணித் தனக்குள்ளேயே சிரித்துக் கொண்டான் பூங்குன்றன்.

அவசர அவசரமாக அச்சகத்திற்கு வந்தான் அவன், அந்த அதிகாலையிலேயே.

வழமைக்கு மாறாக இளஞ்செழியன் அச்சகத்திற்கு வந்திருந்தார். அவனைக் கண்டதும் முகத்தை உற்சாகமாக மாற்றிக் கொண்டார்: "வாங்க கவிஞரே... பயணமெல்லாம் எப்படி?"

பூங்குன்றனின் பதில் புன்னகையாக வந்தது. அவனது கண்கள், மேஜையில் பரவுவதைக் கண்ட இளஞ்செழியன் வெறுமையாகச் சிரித்தார்.

"புத்தகத்தைத் தானே தேடறீங்க. ஆப்செட் பிரஸ்ஸில இருந்து கொஞ்ச நேரத்திலே அட்டைப்படம்

வந்திடும். இப்போ வாங்க டிபன் பண்ணிட்டு வரலாம்” இன்றைக்கு நாங்க புத்தகத்தைப் பார்க்கலாம்...”

இருவரும் காரில் ஏறிக்கொண்டார்கள்.

“பாரதிதாசன் நூற்றாண்டு நிறைவு விழாவை யொட்டி நாங்க ஒரு கூட்டம் போடணும் கவிஞரே... மனதிலை அறையிற மாதிரி புதுக்கருத்துக்களை அதிலை சொல்லணும்...”

“சொல்லுங்க...” என்றான் பூங்குன்றன்.

“என்ன கவிஞரே சோர்வாயிருக்கிறீங்க? என்ன ஆச்சு? என்ன கவலை உங்களுக்கு...?”

“ஒண்ணுமில்லை. பஸ் பயணம். அதான் களைப் பாயிருக்கு...”

“அதானே... மனசில என்ன கஷ்டமிருந்தாலும் உடைச்சு என்கிட்ட சொல்லிடணும், பாருங்க. ஒவ்வொரு எழுத்தாளனோ கலைஞனோ அவனுக்கு ஒரு புரவலன் இருக்கணும்முன்னு நான் நெனைக்கிறேன். கம்பனுக்கு சடையப்பன் வள்ளலா இருந்தாப்போல உங்களுக்கு நான் இருக்கணும்... உங்க பாப்பாவுக்கு ஒரு பட்டுப்பாவாடை வாங்கி அனுப்பினா என்ன கவிஞரே...”

“வேணாங்க. இங்கையிருந்து பார்சல் எதுவுமே அனுப்பமுடியாது. கடிதம் போய் வாறாதே பெரிய விஷய மாயிருக்கு...”

“நீங்க எதுவுமே என்கிட்ட விரும்பிக் கேட்க மாட்டீங்களா கவிஞரே...”

“என்ன கவிஞர் நீங்க? ஒண்ணிலுமே பிடிப்பில்லாம இருக்கிறீங்க. சாப்டப்போனா என்ன ‘காஸ்ட்லி’ யான சாப்பாடானாலும் ஒண்ணுமே பேசாம சாப்பிட்டு எழுந்திடறீங்க. பணம் கொடுத்தா மறுக்கிறீங்க... எதுக்கு இப்படி?”

பூங்குன்றன் பேசாமலிருந்தான். சுபத்ரா எழுதியவை சட்டென்று நினைவிலே வந்தன. மின்சாரமில்லாத வாழ்க்கையை இந்த நூற்றாண்டிலே கற்பனை செய்து பார்க்க முடியுமா? இருள், வெறும் காரிருள்தான் கண்களிலே வந்தது. கல்வித் திறனாலேயே இலங்கைக்கு பெருமையும், சிறப்பும் தேடித்தந்த தமிழர் வாழ்கின்ற பிரதேசம் முற்றிலும் இருளில் மூழ்கிப் போய் மௌனம் கலந்த சோகத்தில் அசைவற்றிருப்பதை எண்ணிய போதே மனதில் ரணம் பொங்கிற்று.

“உங்க கவலையை எல்லாம் மறக்க ஒரேயொரு வழிதான் இருக்குங்க கவிஞரே. கவிதையா எழுதித் தள்ளுங்க. கவிதையை உங்க கையில் வாளாக எடுத்திடுங்க நான் மட்டும் உங்க போல இருக்கணும், இந்தத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்தையே ஒரு கலக்குக் கலக்கியிருப்பேன் தெரியுமா?”

வெறுமையாக அவரைப் பார்த்தான் பூங்குன்றன்: “ஆமா. புத்தகங்கள் எல்லாம் ‘பைண்ட்’ ஆகியிருக்குமா?” நெற்றியைச் சுருக்கிக் கொண்டார் இளஞ்செழியன்: “ஆகியிருக்குமே...”

அச்சகத்துக்கு வந்ததும் மேசையில் இரண்டு நூல்களும் இருக்கக் கண்டான் பூங்குன்றன். ஆர்வத்தோடு அவற்றை கையிலெடுத்தான். ‘பூங்குன்றன் கவிதைகள்’ ‘தமிழினம் இனி என்ன செய்ய வேண்டும்?— இளஞ்செழியன்’

பளிர்ரென்று தன் கன்னத்தில் யாரோ அறைந்தாற் போல உணர்ந்தான் பூங்குன்றன். கோபம் அவனுள்ளே தீயாய்ப் பொங்கிற்று

திக்குத் தெரியாத காட்டிலே தெரிந்ததோர் முகத்தைக் கண்டால் எவ்வளவு சந்தோஷமாயிருக்கும்? பாணு தேவனை மெரினாக் கடற்கரையில் சந்திக்க நேரும் என்று கனவிலே கூட பூங்குன்றன் நினைக்கவில்லை.

கோபமும், கவலையும் பொங்க அச்சகத்திலிருந்து புறப் பட்ட பூங்குன்றன் பஸ் பிடித்து நேரே கடற்கரைக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

வெய்யில் இப்போதுதான் சூடாகிக் கொண்டிருந்தது.

“பானு என்னமாதிரி இருந்த நீர் எப்படி மெலிஞ்சு போயிருக்கிறீர்? முகம் அப்பிடி மாறிப் போச்சு...”

பானுதேவன் புன்னகை செய்தான்.

“இப்ப நீர் பார்க்கிறது என்றை முகத்தையில்லை...”

“பின்னே?” அதிசயமாக அவனைப் பார்த்தான் பூங்குன்றன்.

“இது ஒரு அகதியின்றை முகம்... பூ...”

சட்டென்று அந்த வார்த்தைகள் பூங்குன்றனின் மனதை ஐந்து விரல்களைக்கொண்டு கசக்கினாற்போல உணர்ந்தான். காயம்பட்டு, இரத்தம் வழிய, தஞ்சம் உலகினில் எங்கணும் இன்றி தவித்து தடுமாறுகிற குரலுக்கு வகை மாதிரி இது. எத்தனை துன்பம் இந்த வார்த்தைகளின் பின்னே. தலையிலிருந்து பாதம்வரை கல்லால் அடிபட்டு இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட நிற்கிற மனிதனின் நெஞ்சிலிருந்து சீறி விழுந்த வார்த்தைகள் இவை. அந்த வார்த்தைகளில் இரத்தமும், சதையும், நரம்புகளும், எலும்புகளும் துணுக்குத்துணுக்காக பிய்ந்து சிதறிக் கிடந்தன.

“பானு, இவ்வளவு காலமும் நீர் எங்கை இருந்தீர்?”

தான் இருந்த அகதிகள் முகாமின் பெயரைச் சொன்னான் பானுதேவன்.

“குடும்பம்?”

சட்டென்று வாடிற்று பானுதேவனின் முகம். கணங்களிற்கு அவன் மெளனமாயிருந்தான். பிறகு சுதாரித்துக் கொண்டே பூங்குன்றனைப் பார்த்தான்.

“குடும்பமே சிதறிப் போச்சது, பூ. முல்லைத்தீவில தான் இருந்தேன். குண்டு வீச்சு நடந்தது. காட்டுக்குள்ளை போய் ஒளிச்சிருந்தம்; காட்டுக்குள்ளையும் குண்டு வீசினாங்க. அதுக்குள்ளை சின்னாபின்னப்பட்டுப் போனோம். ஆறுவருஷமாக மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன்...”

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான் பானுதேவன்.

“தமிழ் நாட்டில் இருக்கிற 240 அகதிகள் முகாம்களுக்கும் நான் போயிருக்கிறேன். இதிலையுள்ள ஒருலட்சத்து இருபத்திரெண்டாயிரத்திச் சொச்சம் பேருடைய முகத்தையும் நான் பார்த்திருக்கிறேன்... அங்கை என் குடும்பமில்லை. ஆனா என் குடும்பத்தை நான் நிச்சயமாகச் சந்திச்சே தீருவன். பூ, நீர் என்ன சொல்லுறீர்?”

பரிவோடு அவனது தோளிலே தொட்டான் பூங்குன்றன்.

“உம்முடைய நம்பிக்கை நிச்சயமா பலிக்கும். வாரும், கொஞ்சத்தூரம் நடந்து போனா திருவல்லிக்கேணியில கோப்பி குடிக்கலாம்...”

“கோப்பியா, காப்பியா?”

பளீரென்று சிரித்தான் பூங்குன்றன்: “எங்களுக்காரைரைக் காணவும், கதைக்கவும் எவ்வளவு ஆசையாயிருக்குது தெரியுமா? காணும் காணும் என்று சொல்லும் வரை நேரம் போனதே தெரியாமல் கதைக்க வேணும் போலையிருக்கும்...”

“இந்தக் கரைச்சலெல்லாம் போய் நாங்க பிறந்த மண்ணுக்கு எப்பதான் பேரகப் போறோம்? அந்த மண்ணிலை போய் நின்று அழுக்குப்படாமல் வீசுகிற காற்றை ஆசைதீர சுவாசிக்க வேணும். துலாக் கிணற்றிலை தண்ணி அள்ளி செம்பு நிறைய ஊத்திக் குடிக்க வேணும். நல்ல தேங்காய்ப்பால் சொதியிலை இடியப்பத்தையும் சம்பலையும் குழைச்சு, குழம்பையும் ஊத்தி பிசைஞ்சு சாப்பிட

வேணும்.... பனாட்டையும், புழுக்கொடியலையும், ஓடியல் கூழையும் நான் அடிக்கடி நினைக்கறதுண்டு பூ....”

பூங்குன்றன், பானுதேவனின் தோளில் தட்டினான்.

“இது பாரதியார் நடமாடிய இடம். உன்னுடைய ஆசையைக் கேட்டால் அவருடைய கவிதைகள் போல இனிமையாயிருக்கு. உடனே யாழ்ப்பாணத்துக்கு போயிட வேணும் போலை இருக்கு.... இந்த அவதிப்பட்ட இடத்திலையிருந்து எப்பதான் பிறந்த மண்ணுக்கு போற நிலைமை வரப்போகுதோ...?”

யோசித்தபடியே வந்தான், பூங்குன்றன்.

பிறகு சட்டென்று, “பூ, இங்கையுள்ள அகதிகள் முகாமைப் பார்த்தாப் பிறகு என்றை மனம் மரத்துப் போச்சு மண்புழுவைவிட நாங்க மோசமான நிலைக்கு வத்திட்டமோ என்று என்றை மனம் அடிக்கடி கேட்கும். பிறந்த மண்ணை விட்டு இன்னொரு இடத்துக்கு ஒரு நாளும் ஆரும் ஓடிப்போகக் கூடாது, அது மற்றவருக்கு சுமை தான்... கஷ்டமோ நஷ்டமோ சொந்த மண்ணிலையே கிடத்து செத்துப் போய் விடோணும்... ஆடு மாடுகளை பட்டிகளுக்குள்ளே கட்டி வைச்சிருக்கிற மாதிரி எங்களை சனங்களை அகதி முகாமிலை வைச்சிருக்கிறாங்க. ஆனா ஒரு ஏழைநாட்டாலை அகதிகளை இப்படித்தான் வைச்சிருக்க முடியுமெண்டு சொல்றது சரி. ஏழை நாடல் அகதியாய்ப்போயிருந்து படுற எங்களின்ரை சனம் மாதிரி கரைச்சல் வேற யாருக்குமே உலகத்திலே வரவே கூடாது...” என்றான்.

“உலகத்திலை எல்லாமா எத்தினை அகதிகள் இருக்கிறாங்க என்று உனக்குத் தெரியுமா பானு?”

“எனக்கு அது தெரியேல்லை. ஆனா எல்லா நாட்டிலையும் இலங்கைத் தமிழர்கள் அகதிகளா இருக்கிறதை மட்டும் உறுதியாகச் சொல்லுவேன்...”

“உலகத்தில் ஒன்றரைக் கோடி பேர் அகதிகள்” என்றான் பூங்குன்றன்.

“இது பதிவு செய்யப்பட்ட அகதிகள் தொகை...”

“அதெல்லாம் சரி, நான் கேட்டதுக்கு நீர் மறுமொழி சொல்லல்லையே! நீர் எங்கை இப்போ இருக்கிறீர்?” என்று கேட்டான் பூங்குன்றன். “இந்த நாளிலை எங்களின்ரை ஆட்களிலை பொலிஸ் கரைச்சல்கள் அதிகமாயிருக்கு. நீர் ‘ரிப்ப்யூஜி கார்ட்’ எடுத்திருக்கிறீரா?” உம்முடைய வீட்டுக்குப் பக்கத்திலையுள்ள பொலிஸ் ஸ்டேஷனிலை உம்மைப் பற்றி பதிவு செய்து வைச்சிருக்கிறீரா?”

“ரெண்டுமே செய்யலை. அதுதான் இந்தக் காலமை நேரத்தை கடற்கரையிலை வந்து நிச்சிறேன்”

“ஏன்?”

“நீர் நல்ல கதை கதைக்கிறீர்? இலங்கையிலேயே சிங்களவன் ஷேர்ட், கழட்டச் சொல்லி உடம்பில மச்சம் பார்த்து தமிழரைப் பதிவு செய்ததில்லை. பெண்களை பிளவ்ஸ் கழட்டுங்க, உடம்பில மச்சம் பார்க்க வேணும் என்று அவமானப்படுத்தினதேயில்லை. பத்து வயதுக்குழந்தையின்ரை கைவிரலடையாளம் எடுக்க வேணுமெண்டு பிடிவாதமாய் நிண்டதில்லை. ஆனால் நாங்க நிழல் தேடி வந்த பூமியில இந்தக் கொச்சைத்தனமான காரியம் எல்லாம் நடந்தது. ஆனா இதெல்லாம் எங்களை நம்பி வந்த மக்களுக்கு நாங்க செய்யிற துரோகம்; அவ மரியாதை என்று இந்த மண்ணிலை ஆருமே சொல்லவில்லை. இதையெல்லாம் கேள்விப்பட்டு வாறது வரட்டும் என்று நான் பேசாமலிருந்திட்டேன்.”

“இலங்கைத் தமிழர் இந்த மண்ணிலை அகதிகளா வந்ததுக்கு பிறகுதான் திருட்டும், கொலை பாதகச் செயல்களும் அதிகமாகிப் போனதாச் சொல்றாங்க. அதை கட்டுப்படுத்தத்தான் இந்த நடவடிக்கைகளாம்...”

“பூங்குன்றனின் வார்த்தைகளில் வெறுப்போடு கலந்த வேதனை சேர்ந்தொலித்தது. பிடரியைத் தடவியவாறே பெருமூச்செறிந்து கொண்டான்.

“தொடக்கத்திலையிலிருந்தே இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினை, தமிழ்நாட்டு அரசியல் சேற்றிலை சிக்கிக் கொண்ட தாலை வந்த வினை இது. உலகத்திலை எந்த மனிஷ கூட்டத்திலைதான் பொறுக்கியளும், கொலை காரரும் இல்லை? அள்ளுப்பட்டு வந்த அகதிகள் கூட்டத்திலை பத்துப் பேராவது மோசமானவங்களா இருக்கத்தான் செய்வாங்க. அவங்களிலை நிச்சயமாக சட்ட நடவடிக்கை எடுக்க வேணும். அதை நான் இல்லையெண்டு சொல்லேல்லை. ஆனா ஒட்டுமொத்தமா எல்லாரிலையும் பழி போடுறது நியாயமில்லை. எம். ஆர். ராதா எம். ஜி ஆரை துப்பாக்கியாலை சுட்டார். வெண்மணியிலை ஏழை மக்களை குடிசையிலை வைத்து உயிரோட கொளுத்தினாங்க. ஜெயப்பிரகாஷ் ஒன்பதுபேரை கோரமாகக்கொலை செய்தான். இதையெல்லாம் இலங்கைத் தமிழரா இங்கை வந்து கற்றுக் கொடுத்தாங்க...? அரசியல்வாதிகள் இலங்கைத் தமிழரை தங்கடை லாபத்துக்காகப் போற்றவும் வேணாம், தூற்றவும் வேணாம் என்றுதான் நான் நினைக்கிறன். குற்றம் செய்யிறவங்களை நிச்சயம் தண்டிச்சே தீரவேணும்... அதுக்காக அப்பாவிகளை ஓட ஓட விரட்டுறது மனச்சாட்சிக்கு மாறான காரியம்...?”

பானுதேவன் சொல்லிவிட்டு பூங்குன்றனைப் பார்த்தான்.

“பூங்குன்றன்... இங்கை ஒரு அட்வக்கேட்டை நான் பார்க்க வேணும்...”

“வக்கில்தானே? எனக்குத் தெரிஞ்ச ஒருத்தர் இருக்கிறார். அருமையான மனுஷன். பெயர் குமரேசன். சரியா ஒரு வருஷத்துக்கு முந்தி எனக்கு ஒரு கரைச்சல் வந்தது. அதை அவர்தான் தீர்த்து வைச்சார். என்னோட சண்

முகம் என்று ஒருத்தனும் இருந்தான். அவனையும் இப்போ அவர்தான் தனக்கு உதவியா வைச்சிருக்கிறார், வேணுமெண்டா கோப்பியைக் குடிச்சிட்டு இப்பவே அவரிட்டைப் போயிடலாம்....”

கவிஞரே, எதுக்கு இப்பிடி மூஞ்சியைத் தொங்கப் போட்டிட்டிங்க? நான் சொன்னேன்ல. இந்த இரண்டு வருஷத்துக்குள்ள என்னை நீங்கதான் ‘டிரையின்’ பண்ணனும். படிப்படியா தமிழகத்திலை எழுத்தாலும், பேச்சாலும் நான் அறிமுகமாகணும். உங்களை நானும், என்னை நீங்களும் தட்டிக் கொடுத்து உற்சாகப்படுத்தினா எதிர்காலம் என்னவோ மாதிரி ஆயிடும். எழுந்திருங்க. சாப்பிடலாம்....” என்றார் இளஞ்செழியன்.

“எனக்கு வேணாம்....”

“பாருங்க. இதுதானே எனக்குப் பிடிக்கா தெங்கிறது? உங்களாலை என்னையும் பட்டினி கிடக்க வெக்காதேங்க’ எழுந்திருங்க....”

“தயவுசெய்து என்னை விட்டிடுங்க....”

எவ்வித உணர்ச்சியுமற்ற குரலில் சொல்லிக்கொண்டே எழுந்து ஜன்னல் பக்கமாகச் சென்றான் பூங்குன்றன்.

வெளிவானத்தில் தூவி இறைத்த தங்கத் துகள்களாய் நட்சத்திரங்கள். இளஞ்செழியனின் முகம் லேசாக கருமை கொண்டது. எனினும் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டார்: “சரி, அதை விட்டிடுங்க. இவ்வளவு செலவு பண்ணி புத்தகம் போட்டிருக்கோம். இதுக்கு ஒரு வெளியிட்டு விழா வைக்க வேணும், சி. எம். மையோ, அல்லது யாராவது ஒரு மினிஸ்டரையோ கூப்பிட்டிடலாம்.... பாரதிதாசன் நூற்றாண்டுக்கு சிறப்புச் செய்யிற மாதிரியும் ஆயிடும். நம்முடைய அரசியல் பிரவேசத்துக்கு இதை ஒரு தொடக்கமாகவும் வெச்சிடலாம். என்ன சொல்றீங்க?”

“உங்க இஷ்டப்படி செய்திடுங்க. நான் ஊருக்குப் போற ஏற்பாடுகள் செய்ய வேணும்....”

அவன் சொன்னதைக் கேட்டு அட்டகாசமாகச் சிரித்தார் இளஞ்செழியன். பிறகு பூங்குன்றனின் அருகே வந்து அவனது தோளில் கை வைத்தார்.

“அதுதான் நடக்காது. யார் உங்களைப் போக விடுவாங்க....? இன்னும் நீங்க பத்துக் கவிதைப் புத்தகம் வெளியிடணும். உங்க கவிதை எல்லாமே ஆடியோ கேஸ்ட்டில் வரப்போகுது. நீங்கதான் அதைச் சொல்லப் போறீங்க.... வேணும்னா இளையராஜாவையே மியூசிக் போட வெச்சிடலாம்..”

உற்சாகம் கரைபுரண்டோடிற்று இளஞ்செழியனின் குரலிலே. கண்களில் பரவசம் பொங்கிட அவனைப் பார்த்தார் இளஞ்செழியன்: “தமிழினம் இனி என்ன செய்யவேண்டும்?” என்பதைக்கூட ஆடியோ காசெட்டாக ஆக்கினால் என்ன என்று இப்போ நான் யோசனை பண்ணேன்...”

ஜன்னலடியில் இருந்து சுவரோரமாகப் போய் அங்கிருந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டார் இளஞ்செழியன்.

“ஆனாலும் நாங்க அவசர அவசரமாக புத்தகங்களை வெளியிட வேணும். ஆட்சிக் கலைப்பைப் பற்றி எல்லா அரசியல் வாதிகளும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறாங்க. சந்திரசேகர் அதை மறுத்துச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார் சி. எம். மை முந்தா நாளும் பார்த்துப் பேசினேன். சிறுபான்மை பலமுள்ள மத்திய அரசு, பெரும்பான்மை பலமுள்ள மாநில அரசை எப்பிடிக் கவிழ்க்க முடியும் என்று உறுதியாகக் கூறினார்... ஆனாலும் நாங்கரெண்டு மூணு புத்தகங்களை ரெண்டு வாரத்துக்குள்ள வெளியிட்டிட வேணும். உங்களுக்கு எப்போ ‘ரும்’ போடணும் முன்னு சொல்லியிருங்க?”

பூங்குன்றன் வெறுமையாக இளஞ்செழியனைப் பார்த்தான். ‘இந்த மனிதன் என்னைப் பற்றி தெரிந்து

கொண்டு இப்படிப் பேசுகிறானா? தெரியாமலே பேசுகின்றானோ? அல்லது என் மன உணர்வுகளைத் தெரிந்து கொண்டும், தெரியாதவனைப் போல பாவனை செய்கின்றானா? எனது முகத்திலுள்ள வெறுப்பையும், நான் ஒதுங்கிப் போவதையும் தெரிந்து கொள்ள முடியாதவனா இவன்? அப்படியிருக்காது. இவன் எல்லாவற்றையும் உடனே உணரத்தக்கவன். இப்போது இவன் போடுவ தெல்லாம் வெறும் வேஷம்.’

“சொல்லுங்க...”

ஆதரவான பார்வையோடு அவனைப் பார்த்தார் இளஞ்செழியன்: “சின்னஞ் சிறிய விஷயங்களுக்கெல்லாம் மனசை அலட்டிக் கொள்ளாதேங்க, எடுக்க வேணுமென்னா கொஞ்சங் கொடுத்துத்தான் ஆகணும்.... நான் ‘பிளினெஸ்’ல அனுபவசாலி; நான் சொல்றதைக் கேளுங்க. ரெண்டு வருஷத்தில தமிழுக்கு நீங்களும், உங்களுக்கு லட்சக்கணக்கில ரூபாயும் சேர்த்துடும்.... பேசாம இங்கேயே ஒரு வீட்டை வாங்கி, குடும்பத்தையும் கூட்டி வந்திடலாம் நீங்க...”

பேசாமலே உட்கார்ந்திருந்தான் பூங்குன்றன்.

“கவிஞரே, எதுக்கு நீங்க ஒண்ணுமே பேசமாட்டேங்கிறீங்க? இப்படியெல்லாம் இருக்காதீங்க. எனக்கு இதொண்ணுதான் பிடிக்காது. எனக்கு எதையும் ‘ஓப் பிளா’ப் பேசணும். பேசங்க?”

“தயவு செய்து என்னை விட்டிடுங்க...”

“என்ன சொல்றீங்க நீங்க?” சலிப்போடு பூங்குன்றனைப் பார்த்தார் இளஞ்செழியன்: “எதைச் சொல்றீங்க நீங்க?”

“நான் ‘புரூப் ரீடரா’ மட்டும் வேலை செய்யிறேன். எனக்கு எழுதப் பிடிக்கல்லை. எழுதிறதை நினைச்சாலே எனக்கு வெறுப்பாயிருக்கு.”

“அதான் ஏன்?”

“எழுதிறவனுக்கு துணிவு வேணும். கர்வம் வேணும். சுயகௌரவம் வேணும். சொல்லும் செயலும் ஒன்றாயிருக்க வேணும். அதில்லாதவனுக்கு எழுத்து வேண்டிய தில்லை.”

இளஞ்செழியனின் கண்கள் சிவந்தன. முகத்தில் பொங்கிய வெறுப்பை அவரால் மறைக்க முடியவில்லை. எதையும் பேசாமல் சட்டென்று அங்கிருந்து புறப்பட்டார் அவர்.

“இனிமேல் இங்குள்ள அகதிகளைப்பற்றி புதியநிலை பாட்டை அரசாங்கம் எடுக்குமென்று நான் நினைக்கிறேன். இலங்கையிலிருந்து இங்கு வந்துள்ள அகதிகள், போராளிகள் எல்லோரையும் ஒரு கூட்டமாக கருதி இந்திய அரசு ஒரு முடிவெடுக்கும், வெகுசன சாதனங்கள் யாவும், இலங்கையிலிருந்து வந்து, இங்கு வாழ்கிறவர்களைப் பற்றி மக்கள் மனதில் மோசமான அபிப்பிராயங்களை நம்ப வைத்து விட்டன. துரும்பளவு சம்பவங்களை பத்திரிகைகள் தூணாக்கிக் காட்டுகின்றன. இனக்கொலை இலங்கையில் இப்போதுதான் உச்ச கட்டத்தை அடைந்துள்ளது, ஆனால் அதைப்பற்றி சின்ன எதிர்ப்புக் குரல் கூட இங்கே எழவில்லை. எவ்வளவு பரிதாபமான விஷயம். தடுமாறிக் கொண்டிருக்கிற மத்திய அரசுகூட, பழைய பைல்களை தட்டி உதறி வைத்துக்கொண்டு இந்த அரசைக் கவிழ்க்கிறதுக்கு நேரம் பார்த்தபடி இருக்கிறது. விடுதலைப் புலிகளோடு தி. மு. க. உறவு கொண்டாடி இந்த மாநிலத்தை துப்பாக்கி கலாச்சாரத்துக்கு மாற்றியது என்ற குற்றச்சாட்டோடு இந்த ஆட்சி சீக்கிரமே கவிழ்க்கப்பட்டு விடும்....”

ஆங்கிலத்திலே கூறிக் கொண்டிருந்த குமரேசன் சட்டென்று தமிழுக்கு மாறினார். “நீங்க எப்படி இருக்கி

நீங்க?... உங்க நண்பர் பானுதேவனுடைய பிரச்சினையும் தீர்ந்து போச்சு. சண்முகத்தையும், அவரையும் சின்ன ஒரு வேலையாக ஹைகோர்ட்டுக்கு அனுப்பியிருக்கிறேன்....”

“ஆட்சி கலைக்கப்படும் என்று நீங்க உறுதியாகச் சொல்லுகிறீங்களா?” அவருக்கு பதில கூறிவிட்டு சட்டென்று கேட்டான் பூங்குன்றன்.

“நிச்சயமா. சந்திரசேகருக்கு நிறைய நெருக்குதல் இருக்குது. அவர் இந்த ஆட்சியைக் கலைச்சுத்தான் ஆகணும்...”

“ஆனால் அப்படியெல்லாம் நான் ஆட்சியைக் கலைக்க மாட்டேன் என்று சந்திரசேகர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாரே” என்றான் பூங்குன்றன். குமரேசன் சிரித்தார். “அதுதான் நண்பரே, அரசியல். அரசியலில் சொன்னபடி நடக்கவேண்டிய அவசியம் கிடையாது. பொய் சொல்வது நான் அரசியலின் ஒப்பற்ற தர்மம்...”

“எனக்குச் சில பிரச்சினைகள் உள்ளன. அதைப் பற்றி உங்களோடு பேசவேணும்...”

“ஆ.... கதைக்கலாமே...” சொல்லிட்டுச் சிரித்தார் குமரேசன். “உங்க ஊர்த்தமிழிலையே பேசுங்க. அழகான தமிழ். சுத்தமான தமிழ். எனக்கு உங்க தமிழ் பிடிக்கும், நீங்க பேசற போது இனிமையாக பாட்டுப்பாடுற மாதிரி இருக்கும்... சண்முகம் உங்க யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழில தான் எங்கூடப் பேசுவான்... சரி, உங்க கதையைக் கதையுங்க...”

பூங்குன்றன் தனக்கும் இளஞ்செழியனுக்குமுள்ள உறவு, சம்பவங்கள் பற்றி அவரிடம் விபரமாகக் கூறினான்.

“என் வாழ்க்கையிலை நான் விட்ட பெரிய பிழை இந்த பனிஷனோட சார்ந்து இருந்ததுதான். சீக்கிரமே

நான் அந்த இடத்தை விட்டு வெளியேறி விடவேணும்... நீங்க என்ன சொல்றீங்க?"

பரிதாபமாக அவனைப் பார்த்தார் குமரேசன்.

“நீங்க எதுக்கும் யோசியாதைங்க கவிஞர். நான் ரெண்டு மூணு நாளிலை உங்களுக்கு நல்லா இடமாப் பார்த்திடறன்: அந்த இடத்திலையிலிருந்து வந்திடுங்க. உங்களைப் போல ஒரு மனிஷரை அவனுக்கு மதிக்கத் தெரியல்ல. பணத்தை வீசி எதையும் சாதிச்சிடலாம்முன்னு அந்தாள் நினைக்கிறான். எனக்குத் தெரியும் உங்களை. நீங்க என்ன வேண்டுமானாலும் என்னைக் கேளுங்க...”

அன்போடு பூங்குன்றனின் தோளிலே தட்டினார் குமரேசன்.

தீனது அறைவாசலில் சுருள் சுருளான முடியுடன் நெட்டையனான ஒருவன் நிற்பதைக் கண்ட பூங்குன்றனுக்கு அவனையறியாமலே வியப்புண்டாயிற்று.

“யார் நீங்க?..” என்று அவனைப் பார்த்துக் கேட்டான் பூங்குன்றன்.

“சார்தான் அனுப்பினாங்க. அவங்க இப்போ வந்திடுவாங்க” என்றான் சுருள்முடி.

அறையைத் திறந்து உள்ளே போன பூங்குன்றன், வெளியே நின்றவனை உள்ளே வந்து உட்காரும்படி சொன்னான். பின்னர் கதவு வழியாக உள்ளே போடப் பட்டிருந்த கடிதங்களை எடுத்தான். முக்கியமானது, தங்கராசனின் கடிதம். திருத்தணியிலிருந்து எழுதியிருந்தார். ஏழு மாதங்களிற்கு முன் திருத்தணிக்கு அவர் இடமாற்றம் செய்யப்பட்டிருந்தார். அவரின் கடிதத்தோடு செங்கமலமும், சிவகாமியும் தனித்தனியே எழுதியிருந்தார்கள். தீனபனும் தமிழனும் நலம் விசாரிப்பதாக தங்கராசன் எழுதியிருந்தார்.

வெளியே ஏதோ சத்தம் கேட்டது. எட்டிப் பார்த்தான் பூங்குன்றன். கடுகடுப்பான முகத்தோடு இளஞ்செழியன் வந்து கொண்டிருந்தார். அறையுள் நுழைந்ததும் அவனை எரிச்சலோடு பார்த்தார்.

“என்ன நீங்க, வேலையையே சரியா கவனிக்கமாட்டேங்கிறீங்க. இதுக்கா சார் நான் உங்களுக்கு பணமா கொட்டிக் கொடுக்கிறேன்? கொஞ்சமும் பொறுப்பில்லாத ஆளு நீங்க. கவிதை எழுதத் தெரிஞ்சாப் போதுமா?...”

பூங்குன்றனுக்கு சுரீரென்றது.

“விபரம் சொல்லுங்க. இப்போ என்ன நடந்தது?”

“ரெண்டு பாரம் அச்சாகியிருக்கு. ஐஞ்சாயிரம் காப்பீஸ் தப்புத்தப்பா இருக்கு. நீங்கதானே ‘புரூப்ரீடர்?’”

“நான் அதுக்கு ‘ஸ்ரைக்ஆர்டர்’ கொடுக்கல்லையே....”

“பிரஸ் பேரே கெட்டிடுச்சு. ஆயிரம் ரூபா நஷ்டம். யாரு கொடுப்பாங்க? அது என்னில தப்பு...என்னை ஜோட்டால அடிக்கணும்...” சொல்லிவிட்டு சுருள் முடியைப் பார்த்தார் இளஞ்செழியன்.

“பாருங்க மாணிக்கவாசகம். சாரை ‘புரூப்ரீடரா’ இங்கே வைச்சேன். அவரால முடியல்ல. கவிதை எழுதறார். தன் இஷ்டம் போல வந்து போறார். யார் யாரோ இலங்கைக் காரங்கள் எல்லாம் கூட்டி வர்ரார். அவங்க எப்படியானவங்களோ தெரியல்ல. சொந்த ஊர்க்காரங்கள் நம்பலாம்....என்னவோ நீங்க இந்த ‘ரூம்’லயே தங்கியிருங்க....தோ, நான் ஒரு ஐந்து நிமிஷத்தில வந்திடறேன்....”

சொல்லிவிட்டு அவசர அவசரமாக வெளியே போனார் இளஞ்செழியன்.

பூங்குன்றன் சோர்ந்து போனான். உடலுள் எவ்விதம் அந்த தளர்ச்சி வந்ததோ தெரியவில்லை. காறித்துப்ப வேண்டும் போல மனம் அருவருத்தது, அந்த அறையிலே கழிந்த நாட்களை நினைத்துப் பார்த்தான். பாசாங்கு, பொய். யாவிலும் பொய்முகம், வேறுபாடு கண்டறிய முடியாத பொய்முகம். வார்த்தைகளை எப்படியும் மாற்றிப் பேச முடிகிறது; மனச்சாட்சி உறுத்துவதில்லையா இவர்களுக்கு? இவர்கள் புன்னகையும் புத்தாடையும் அணிந்த கசாப்புக்கடைக்காரர்கள். இவர்களின் உடலெல்லாம் கத்திகள். பளபளக்கின்ற கத்திகள். விறுவிறுவென்று தன் சூட்கேலை எடுத்தான் பூங்குன்றன். உடைகளை மடித்து வைத்தான். எவற்றோடு அங்கே வந்தானோ அவற்றோடு மட்டும் அங்கிருந்து புறப்படத் தயாரானான் அவன்.

எந்த வார்த்தையும் பேசவேண்டாம். ஒருவனை நமக்குப் பிடிக்கவில்லை; சண்டையும் சச்சரவும் வேண்டாம். அவனிடமிருந்து பிரிந்து போய்விட வேண்டியது தான். பூங்குன்றனின் மனம் இப்படி எண்ணிக்கொண்டே தணிந்து போனாலும் மனதின் கசப்பு இம்மியும் குறையவில்லை.

மீண்டும் உள்ளே வந்தார் இளஞ்செழியன். வந்ததும் பூங்குன்றன் அவரை நேருக்கு நேராகப் பார்த்தான்.

“நான் புறப்படறேங்க. எதை நான் கொண்டு வந்தேனோ அதை மட்டும் கொண்டு போகிறேன்.... எனக்கு நீங்க செய்த உதவிக்கு நன்றி...”

அலட்சியமாகச் சிரித்தார் இளஞ்செழியன். “எதுக்கும் ஒருமுறை சூட்கேலைத் திறங்க... பார்த்திடலாம்...”

சட்டென்று பூங்குன்றனின் மனதை என்னவோ அறைந்தது. நிமிர்ந்து இளஞ்செழியனைப் பார்த்தான். வெறிகொண்ட நாயைப்போல விடைத்துக் கொண்டு

திற்கிற முகம். இதுதான் இவனது உண்மையான முகம். இதுவரை போர்த்திருந்தவையெல்லாம் பொய்யான தோல்கள்.

பூங்குன்றன் சூட்கேஸைத் திறந்து காட்டினான்.

“ரெண்டு பாரம் தப்பாப் ‘பிரிண்ட்’ ஆனதுக்கு உங்க பணத்தைத்தான் பிடிக்கணும். பிடிச்சிட்டேன். இந்த மாச சம்பளம் உங்களுக்கில்லை....”

சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் உள்ளே ஒருவன் விழு விழுவென்று வந்தான். குரல் தடுமாற, “சார்....சார் ஆட்சியைக் கவுத்துட்டாங்க சார்....” என்றான்.

இளஞ்செழியனின் முகம் சிவந்தது.

“பொறுக்கிப் பரதேசிங்களால ஆட்சி கவுந்துட்டுது. சி. எம். இந்த இலங்கைத் தமிழருக்கு எதையெல்லாம் செய்தாரு... நன்றிகெட்ட பயலுக. அவங்க பண்ணின வேலைக்கு அவரைப் பலி வாங்கியிட்டாங்க. முதல்ல இலங்கைக்காரங்களை இந்த ஊரைவிட்டு விரட்டணும்.... சரி சரி, நீங்க புறப்படுங்க.... நின்றாலே நமக்கு உபத் திரவம்....”

பூங்குன்றன் சூட்கேசுடன் வீதிக்குவந்தான். அப்போது இளஞ்செழியன் சத்தமாகச் சொன்ன வார்த்தைகள் பூங்குன்றனின் காதுகளில் விழுந்தன.

“கொஞ்சங்கூடக் கவலையில்லாமல் என்ன தைரியமா நடந்துபோறான் அந்தப் பரதேசிப்பயல்....”

வெளியே தேர்தல் பிரச்சாரச் சத்தம் ஓயாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஆட்டோவில் ஒலிபெருக்கியைக் கட்டிக்கொண்டு எல்லாக் கட்சிப் பிரசாரகர்களும் ஓய்வு ஒழிச்சலே இன்றி, அனல் பறக்கப் பிரசாரம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இரவு பத்து மணியாகி விட்டது.

அறையில் சண்முகமும், பூங்குன்றனும், குமரேசனும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“நேற்று இலங்கையைப் பற்றி பத்திரிகை ஒன்றிலை ஒரு கட்டுரை வாசிச்சேன். அப்போ உங்க நினைவுதான் லந்தது ...”

“சொல்லுங்க...” ஆர்வமாகக் கேட்டான் பூங்குன்றன்.

“சைப்ரஸ், லெபனான், கம்போடியா, ஆப்கானிஸ்தான் என்ற குழப்பம் மலிஞ்ச நாடுகளோட இப்போ ஸ்ரீலங்காவையும் சேர்த்திருக்கிறாங்க. 1989இல் மட்டும் பத்தாயிரம் பேர் இங்கே சொலை செய்யப்பட்டிருக்கிறாங்க. ஆனா இலங்க துப்பாக்கியால சுடப்படல்ல. நெக்லஸ் மரணந்தான் அதிகம். கைகளை பின்னால கட்டி விட்டு கழுத்தில ஒரு டயரைப் போட்டு, டயரின் வெற்றிடத்தினுள்ளே ஒரு டின் மண்ணெண்ணையை ஊற்றி நெருப்பைத் தட்டிவிட்டால் சரி...”

சண்முகத்தின் உடல் கூசி நடுங்கிற்று.

“இது சிங்களப் பிரதேசத்திலை உள்ள நிலைமை. ஜே.வி.பி. தீவிரவாதிகள் அரசாங்க ஊழியர்களை வேலை செய்யப்போக வேணாமென்று சொல்கிறார்கள். அப்படிப்

போனால் அவர்களைக் கொன்று விடுகிறார்கள். ராணுவம் அதுக்குப் பதிலடி கொடுக்குது. ஒரு ஆளைக் கொன்றால் 12 ஜே.வி.வி.பி. ஆதரவாளரை மறுநாளே கொலை செய்திடுது. சிங்கள மந்திரி ஒருத்தர், 'இந்த ரத்தச் சரிவை தடுத்து நிறுத்தாவிட்டால் எங்கள் ரத்தத்திலேயே நாங்கள் மூழ்கிச் சாகவேண்டியதுதான்' என்று சொல்லியிருக்கிறார். இலங்கையிலை இப்போ பணச்செழிப்பாயிருக்கிறவர்கள் சவப்பெட்டி செய்பவர்களும், மலர்வளையங்கட்டுபவர்களுந்தான் என்று இன்னொருவர் சொல்லுகிறார். படித்த சிங்களப் பெண்கள் ஆயிரக்கணக்கிலை பாகிஸ்தானுக்கு வேலைக்காரிகளாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறாங்க.... தமிழர் அகதிகளாய்..., சிங்களவர் அடிமைகளாய் என்ன பரிதாப நிலைமை...."

"இலங்கையின் பொருளாதார நிலைமை படுமோசமாக இருக்கு. இவ்வளவுக்கும் இன்னும் ஆயுதத்துக்காக அது அதிக பணம் செலவு பண்ணுது. பாசிசம் அப்படித்தான்; ஹிட்லரும், முசோலினியும் இதைத்தான் பண்ணினாங்க...."

பூங்குன்றன் குழப்பத்தோடு அவரைப் பார்த்தான் குமரேசன் கவலையோடு காணப்பட்டார்.

"தேயிலையின் சர்வதேச விலையில் ஒரு ரூபா அளவுக்கு மாற்றம் ஏற்பட இந்தியா வழி செய்தால் போதும் இலங்கை தொலைந்தது..."

"அப்படி நடக்குமா?" என்றான் பூங்குன்றன் கவலையோடு. குமரேசன் வாஞ்சையோடு அவனைப் பார்த்தார்.

"இந்தியாவின் பொருளாதார நிலைமையும் மோசமாகித்தான் போச்சு. கைப்பற்றிய தங்கத்தையே அடகு

ஸைத்து பணம் வாங்கியிருக்கிறோம். தேர்தல் முடிஞ்சுப் பிறகுதான் எதுவும் தெரியவரும்...”

சண்முகம் திடீரென்று கேட்டான்: “அப்போ யார் இனி ஆட்சிக்கு வருவாங்க?”

குமரேசன் கொஞ்ச நேரம் யோசித்தார். பின்னர் நெற்றியை வருடிக் கொண்டார்,

“பத்திரிகைகள் எல்லாம் காங்கிரஸ்தான் ஆட்சிக்கு வரும் என்று எழுதுது. அறுதிப் பெரும்பான்மை வராவிட்டால் கூட காங்கிரஸ்தான் தனிக்கட்சியாக வரும் ராஜீவ் காந்திதான் பிரதமராக வருவார். ‘நான் ஒரு இளைஞன்’ எனக்கும் கனவுகள் உண்டு. கடந்த கால தவறுகள் இனி நடவாது’ என்று அவர் சொல்லியிருக்கிறார்...”

“இலங்கைப் பிரச்சினையிலை கூட அவரது அணுகு முறை இனி வேறவிதமாக அமையலாம். இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தை அமுல் நடத்த அவர் இலங்கை அரசை வற்புறுத்துவார். தமிழ்நாட்டில் தங்கியுள்ள அகதிகள் கௌரமான நிலையில் இலங்கைக்குப் போகத்தக்க நிலைமையை இலங்கை அரசு உருவாக்கும் காலம் வரை அவர்கள் இங்கே தங்கியிருக்கலாம் என்று அவர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்.... இன்னொன்று சொல்லட்டுமா....? அவரை டில்லியிலை விடுதலைப்புலிகள் சந்திச்சு இணக்கமான முறையிலை பேசியிருக்கிறாங்க. என் பத்திரிக்கை கார நண்பர் ஒருத்தர் இந்தச் செய்தியைச் சொன்னார்...”

சண்முகம் மகிழ்ச்சியோடு பூங்குன்றனைப் பார்த்தான்.

“எலக்ஷன் முடிஞ்சால் அப்போ எங்களுக்கும் விடிவு காலம் வரும்....”

“அப்படித்தான் நிலைமைகள் இருக்குது. சரி, நேர மாயிட்டுது நீங்க படுங்க” என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்தார் குமரேசன்.

சண்முகமும், பூங்குன்றனும் படுத்து லேசாக கண்ண யர்ந்த போது அறைக் கதவை யாரோ படபடவென்று தட்டும் சத்தம் கேட்டது. பூங்குன்றன் எழுந்து உட்கார்ந்த வாறிருந்தான். அவனது மனம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. உடல் லேசாக நடுங்கி வேர்த்தது.

மீண்டும் கதவைத் தட்டும் சத்தம் “சண்முகம் கதவைத் திற...” என்ற பரபரப்பான குரல். குமரேசனுடையது.

சண்முகம் எழுந்து கதவைத் திறந்தான். உள்ளே வந்த குமரேசன் தனும்பிய குரலில் சொன்னார்: “ராஜீவ் காந்தியை சுட்டுக் கொன்னுட்டாங்க...பத்தேகால்மணிக்கு ஸ்ரீபெரும்புதூரில் சுட்டுக் கொன்னுட்டாங்க...”

“ஐயோ கடவுளே...” என்றான் தீனமான குரலிலே சண்மூலம். பூங்குன்றன் ஸ்தம்பித்துப் போய் நின்றான்.

இரண்டு நாட்களாக அறையைவிட்டு எங்குமே போக வில்லை பூங்குன்றனும் சண்முகமும். குமரேசன் அப்படித் தான் சொல்லியிருந்தார். கொலை நடந்த மறுநாட் காலையிலேயே இது விடுதலைப்புலிகளின் வேலை என்று அரசியல்வாதிகள் அடித்துச் சொல்லிவிட்டார்கள். போலிஸ் விசாரணை ஆரம்பிக்கும் முன்னரே பத்திரிகை கள் இந்தச் செய்தியை பரபரப்பாக வெளியிட்டன. இலங்

கையிலிருந்து வந்த எல்லோரையும் உடனே நாடு கடத்த வேண்டுமென்ற குரல் நெஞ்சை உறுத்தியது.

“அண்ணா, எங்களை நாடு கடத்திவிடுவாங்களா?” என்று பரிதாபமாக பூங்குன்றனைப் பார்த்துக் கேட்டான் சண்முகம்.

“கடத்தட்டும். எம்மை இலங்கை அரசும் சந்தோஷமாக ஏற்றுக் கொள்ளும். நெக்லஸை மாட்டி எங்களிலை பாதிப் பேரையாவது கொண்டு தீர்க்கும். அது தான் நல்லது....கொஞ்சங் கொஞ்சமாக சாகிறதைவிட, ஒரே யடியாகப் பிறந்த மண்ணிலையே செத்திடலாம்...”

விரக்தியோடு சொன்னான் பூங்குன்றன்.

சண்முகம் ஒன்றும் பேசவில்லை. வெளியே தெரிகிற இருளைப் பார்த்து தேம்பித் தேம்பி அழத் தொடங்கினான்.

1991

இந்தக் கதைகள்

‘ஒரு இலங்கை அகதியின் சுயசரிதையைப் போல் விரியும்’ அகதியின் முகம்’ என்ற குறுநாவல் ‘கணையாழி’யின் குறுநாவல் திட்டத்தில் பரிசு பெற்றது.

இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையை தமிழக அரசியல்வாதிகளும், தமிழ் ஆர்வலர்களும் எப்படித் தங்களது சுயவிளம்பரத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர் என்பதை ஒரு அகதியின் பார்வையில் சொல்ல இந்தக் குறுநாவல் முற்படுகிறது.’

○

‘இந்தியாடுடே’

‘செ. யோகநாதன் ஈழத்தமிழ் எழுத்தாளர் களில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய ஒருவர். இவரது படைப்புகள் கருத்து வலிமையும், கலையழகும் ஒன்று சேரப் பெற்றவை.

‘அகதியின் முகம்’ என்னும் குறுநாவல் ஈழத் திலிருந்து தமிழகத்திற்குவந்து தவிக்கும் ஒரு அகதியின் மனக் கொந்தளிப்புகளை ஒரு கண்ணாடி போல் துலாம்பரமாகக் காட்டுகிறது.’

‘சுபமங்களா’

○ '...அகதியின் முகம் மனதைக் கனக்கவைத்தது. நீண்ட நாட்களாக என்னை அது அந்த நோவிலிருந்து விடுபடாமற் செய்துவிட்டது. பூமிப்பந்தில் சிதறியுள்ள நமது வாழ்வு பல துயரங்களுக்கு உட்பட்டதுதான் என்ற எண்ணத்தையும் மீறி அந்த வேதனை இவ்வளவு ஆழமானது என்பதை ஒவ்வொரு சொற்கள் மூலமும் புலப்படுத்தியிருக்கிறீர்கள். அழுதே விட்டேன். நிம்மதியாக, சொந்த மண்ணின் அசுத்தம்படாத காற்றைச் சுவாசித்து, செம்பு தண்ணீரைக் குடித்து, எளிமையான உணவை உண்டு, யாருக்கும் அடிமையில்லை என்ற பெருமித்தத்தோடு நாம் என்றைக்கு வாழ்வைத் தொடங்கப் போகின்றோம்? உங்கள் கதையைப் படித்ததும் நெஞ்சைப் பிய்த்துக் கொண்டு எழுந்த பெருமூச்சு இதுதான்.

உங்கள் 'இரவல்தாய்நாடு', 'அரசு', 'நியாயப் படுத்தப்பட்ட கொலைகள்,' 'விலங்குகளும் கண்புதைக்கும்,' 'இன்னும் இரண்டு நாட்கள்' ஆகிய நெஞ்சைத் தொடும் நமது வாழ்வு பற்றிய உயிர்த்தும்பும் குறுநாவல்களின் இன்னொரு தொடர்ச்சியாகவே 'அகதியின்முகம்' எனக்குப் படுகிறது. எமது மக்களின் வாழ்வை யதார்த்தமாகவும், கலாபூர்வமாகவும் நீங்கள் ஒருவரே அழியாத சிருஷ்டிகளாகப்பதிவு செய்து வருகிறீர்கள். ஈழத்தமிழரின் வரலாற்று ஆவணங்களாக உங்கள் எழுத்து வருங்காலத்தில் போற்றப்படும்; இது உண்மை, வெறும் புகழ்ச்சியில்லை.'

மூ. சிறீதரன்
கனடா

462167

செ.ஔயாகநாதன்

அகத்யன் முகம்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org